

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 980

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΑΝΑΠΗΡΩΣΑΤΕ τὸ σχολεῖον! Ἴδου τί ζητοῦν ὅλοι ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας μητέρας. "Ἄλλοι προσθέτουν: διορθώσατε τὰ κακὰ τοῦ σχολείου! Ἡ ὀλιγόλογος αὐτὴ φράσις σημαίνει: Τὸ σχολεῖον κουράζει τὸ πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ σας, ξεκουράσατέ το. Τὸ σχολεῖον τὸ ἀπογοητεύει. Ἄναζωογονήσατέ το. Τὸ σχολεῖον τὸ ἐξαντλεῖ. Δυναμώσατέ το. Τὸ σχολεῖον διαφθείρει τὰς εὐγενεῖς ἀρχάς του, ἐπαναφέρετέ το εἰς αὐτάς. Τὸ σχολεῖον τὸ κάμνει σκληρόν, ἄκαρδον, ἀνόητον, ἀσθενικόν, διορθώσατε ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ, διότι ἀπὸ σας περιμένῃ ὁ τόπος, ὡς ἀπὸ θαυματουργόν καὶ παντοδύναμον ἱατρὸν νὰ σώσετε τὰς γενεὰς τῆς αὔριου.

Καὶ αἱ μητέρες μὲ ἀπορίαν ἐρωτοῦν: Ἄλλὰ τότε τί χρειάζεται τὸ σχολεῖον; Καὶ διατὶ νὰ πληρώνωμεν φόρους διὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Παιδείας καὶ νὰ πληρώωμεν διδάκτρα εἰς τοὺς διδασκάλους, ἀφοῦ τὸ σχολεῖον δὲν ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν του; Καὶ ἀφοῦ ἀκόμη πρέπει νὰ μεταβαλλώμεθα ἡμεῖς εἰς μεγάλους καὶ σοφοὺς παιδαγωγούς, εἰς γίγαντας νοημοσύνης καὶ παντοδυναμίας, διὰ νὰ διορθώωμεν τὰ κακὰ, τὰ ὅποια συστηματικῶς συσσωρεύει τὸ σχολεῖον γύρω ἀπὸ τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀκόμη τῶν παιδιῶν μας.

Ἐὰν ἡ ἀπορία ἀποταθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ

σχολεῖον ἀπαντᾷ. Δὲν πταίω ἐγώ. Τὸ ὑπουργεῖον μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἐκτελέσω τὸ πρόγραμμά του καὶ τὸ ἐκτελῶ. Οἱ διδάσκαλοί μου εἶναι δημιουργήματα τοῦ προγράματος αὐτοῦ, δηλαδὴ κουρασμένοι, ἐκνευρισμένοι, σχολαστικοί, ἀνίλεεις, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ εὐθύνωνται. Καὶ τὸ σχολεῖον ἔχει δίκαιον.

Ἐὰν αἱ μητέρες ἐτολμοῦσαν νὰ ἀποταθῶν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργούς, θὰ παρεπέμποντο εἰς τοὺς τμηματάρχας καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς φαρισαίους, οἱ ὅποιοι πάλιν θὰ ἀπαντοῦσαν:

Μὰ ἔτσι γίνεται καὶ εἰς τὰς Εὐρώπας. Καὶ θὰ ἐπρόσθηταν μέσα των: κουτογυναῖκες ποὺ θέλετε νὰ ἐπεμβαίετε καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ μας ἀκόμη ὑψηλὰ ἔργα.

Καὶ αἱ γυναῖκες πεπεισμένοι πλέον περὶ τῆς ἀδυναμίας των, θύματα καὶ αὐτὰ τῶν σχολείων καὶ τῶν προγραμμάτων, ἀνίκανοι κατὰ συνέπειαν νὰ κρίνουν καὶ νὰ ἀποφασίσουν, ἐὰν μὲν εἶναι καλαὶ μητέρες, βοηθοῦν ὅσον καὶ ὅπως ἢμποροῦν τὰ παιδιά των εἰς τὴν μελέτην, ἐὰν δὲ ὄχι τὰ ἀφίνουν εἰς τὴν τύχην των.

Καὶ ἔτσι ἡ γενεὰ τῆς αὔριου θὰ εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὴν γενεὰν τῆς σήμερον, ὅπως εἶναι αὐτὴ χειροτέρα ἀπὸ τὴν χθεσινὴν καὶ ὅπως ἦτο ἡ χθεσινὴ χειροτέρα τῆς προχθεσινῆς. Διότι ἀπὸ τὰς παλαιὰς γενεὰς ποὺ τὰ παιδιά ἐμάνθαναν ἀπὸ τὸν παπᾶ ὀλίγα γράμματα διὰ νὰ διαβάσουν τὰ βιβλία τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος, ἐδημιουργήθησαν ἥρωες καὶ πατριῶ

ται μεγάλοι, κάποτε μάλιστα και κεφάλια σοφά. Ἐνῶ ἀπὸ τὰς γενεὰς τῆς προχθῆς και τῆς χθῆς και τῆς σήμερον δὲν ἐδημιουργήθη σχεδὸν τίποτε.

Ἄργα και ποῦ μία ἐξέχουσα φυσιογνωμία, σπανία μία μορφή, ἡ ὅποια νὰ ἀφήκε τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητος τῆς εἰς οἶον δῆποτε κύκλον δράσεως τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

Και εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους κόσμους τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἀναφαίνεται ἐνίοτε κάποιον φῶς, λάμπει κάποιον ἀστέρι, τὰ σύννεφα τοῦ σχολαστικισμοῦ και τῆς ἀμαθείας εἶναι τόσο πυκνὰ γύρω του, ὥστε νὰ τὸ σκεπάζουν και νὰ ἀμαυρώνουν τὸ φῶς του.

Λοιπὸν ἡ ἰδέα, ὅτι αἱ μητέρες ἡμποροῦν νὰ κάμουν τοῦτο και ἐκεῖνο τὸ ἥρωϊκὸν κατόρθωμα διὰ νὰ σώσουν τὴν πατρίδα των και τὰς γενεὰς τῆς αὔριον εἶναι οὐτοσίαι. Αἱ μητέρες τῆς Σπάρτης ποῦ ἔλεγαν τὸ τὰς ἡ ἐπὶ τὰς εἰς τὰ παιδιὰ των εἶχαν νόμους ποῦ ἐδημιουργοῦσαν ἥρωας, χωρὶς τὴν παραμικρὰν τῶν μητέρων ἐπέμβασιν. Μάλιστα ἡ ἀπομάκρυνσις παιδιῶν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἔστιαν ἐψύχραινε τὸ μητρικὸν αἶσθημα τόσο, ὥστε ἡ θυσία ἐκείνων ὑπὲρ τῆς πατρίδος νὰ ἐορτάζεται ὡς χαρμύσινον διὰ τὴν οἰκογένειαν γεγονός.

Ὅταν δὲ ὁ Μέγας Ναπολέων ἔλεγεν εἰς τὴν κ. Καμπὰν νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ μητέρας, διότι ἡ Γαλλία εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ καλοὺς στρατιώτας, ὑποθέτω ὅτι θὰ ἀπέβλεπε μᾶλλον εἰς τὴν γονιμότητα τῶν μητέρων, διότι εἶχεν ἀνάγκην ὁ αὐθαίρετος στρατηλάτης μᾶλλον ἀπὸ χέρια ἄξια νὰ σκοπεύουν παρὰ ἀπὸ ψυχὰς και πνεύματα ὠραία και ἐκλεκτά.

Αἱ μητέρες δὲ εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀνίσχυροί, πρῶτον διότι και αὐταὶ αἱ ἴδιαι ἐμεγάλωσαν και ἐξεπαιδεύθησαν μετὰ τὸ ἴδιον σύστημα τοῦ σχολαστικισμοῦ. Ἐπειτα διότι ἐλάχιστα ἔχουν ἀποκτήσει ἀληθῶς μορφωτικὰς ἰδέας ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν και τὴν μελέτην, ἀφοῦ βιβλιοθήκαι, και γυναικεῖα ἀναγνωστήρια εἶναι πράγματα ἐντελῶς ἀνύπαρκα. Ἴσως δὲ και ἂν ὑπῆρχαν, θὰ ἐθεωροῦντο περιττά. Και ἀκόμη, διότι οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν ἀπὸ τὸν νόμον νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῶν παιδιῶν των εἰς αὐτὴν ἢ εἰς ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν τέχνην και εἰς τὴν ἀνάλογον συν-επιῶς προπαρασκευῆν των ἀπὸ τὰ μικρὰ των χρόνα.

Αἱ μητέρες, ὅπως και τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ ἀπόκληροι τοῦ νόμου και τῆς πολιτείας, εἶναι οἱ αἰώνιοι ἀνήλικες, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὑψώνεται παντοδύναμον τὸ νεῖο ἐνὸς οἰουδήποτε ἀνδρὸς ἔστω και βλακός, ἔστω και ἡλιθίου.

Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ πολιτεία και οἱ νόμοι δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβάλλουν ὄλον τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, νὰ μορφώσουν ἀπλὰ και πρακτικὰ και πατριωτικὰ ὄλους τοὺς ἀμαθεῖς γυναικεῖους πληθυσμοὺς και νὰ ἀνυψώσουν, τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὠραίαν και τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν δικαιοῦται νὰ ἴσταται ὡς μητέρα, ἡ ἀδυναμία τῆς θὰ αὐξάνη περισσότερο και τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα θὰ γίνωνται αἰσθητότερα.

K. HAPPEN

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΠΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΒΙΚΕΛΑ

ΜΙΑ σεμνὴ ἐορτὴ και ἓνα μνημόσυνον φιλολογικὸν και πατριωτικὸν ἔγεινε χθῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων. Ἡ προτομὴ τοῦ ἀνδρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ὁ Σύλλογος αὐτὸς και ὡς ἰδέα και ὡς ἴδρυμα και ὡς ἐκτέλεσις ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δεκαετίαν περιπόου ἔκουε τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν σεμνὴν και μετριόφρονα πάντοτε λογοδοσίαν τοῦ αἰοδίου Βικέλα.

Ὁ κ. Ἄντ. Μάτεσις ἐκ τῶν ἐταίρων τοῦ Συλλόγου ὁ γνωστός τῶν ὠραίων Γραμμάτων ἐργάτης και ποιητὴς ἀπήγγειλε τὸ παρὰ κάτω ποίημα τοῦ κ. Ἄρ. Προβελεγγίου, ὠραϊότατα χαρακτηρίζον τὸν μεγάλο και ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τοῦ Βικέλα.

Μετὰ τὴν ὠραίαν ἀπαγγελίαν τοῦ ποιήματος, τὸ ὁποῖον τόσο συνεκίνησε τὸ ἀκροατήριον ὁ κ. Ἀθανασάκης ἀνέγνωσε ὡς πρόεδρος σήμερον τοῦ Συλλόγου ἐκλεκτὸς και αὐτὸς διάδοχος τοῦ ἴδρυτοῦ, τὴν λογοδοσίαν τοῦ ἔτους. Ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι τὸν Σύλλογον ἀπασχόλησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ διοργάνωσις και τὰ ἐγκαίνια τῆς Σεβαστοπουλείου πρακτικῆς Σχολῆς ἀρρένων, τῆς ὁποίας ἡ λειτουργία ἤρχισε μετὰ οἰωνοὺς αἰσίου ὡς πᾶν ἔργον, ἄλλως τε, σκοποῦν τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἡ ἐπὶ μικρὸν διακοπεῖσα ἐκδοσις τῶν κοκκίνων βιβλίων ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ἐκδόσεις τεσσάρων ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ 1910, ἐντελῶς ἐκλεκτῶν και ἀνταποκρινομένων εἰς τὸν μορφωτικὸν σκοπὸν ποῦ ἐπιδιώκουν. Τὰ ἐκδοθέντα κατὰ τὴν δεκαετὴ λειτουργίαν τοῦ Συλλόγου βιβλία ἀνήλθαν εἰς 500,000 ἀντιτύπων και διεσκορ-

πίσθησαν παντοῦ εὐεργετικὰ, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὸν τίτλον των τοῦ ὠφελίμου.

Εἰς τὰ ἀποκαλιπτήρια τῆς προτομῆς

τοῦ Δ. Βικέλα

Γαλήνης πνεῦμα' ἀπὸ τὴν ὄβρι σου ἀνεβαίνει

κ' ἓνα συναίσθημα ἱερὸν περνᾷ
μέσ' στὴν καρδιά μας τὴ συγκινημένη.

Καί κάτι ἐδῶ μέσα τριγυρνᾷ,
ὡσάν ἡχώ ποῦ φτερουγίζει ἀγάλη
καὶ φθάνει ἀπὸ τῶν χρόνων σου τὸ ἀπόκοσμον ἀκρογιάλι

Ἰγὼ ζωῆς, ποῦ τὴν σκεπάζει τώρα
θανάτου καταχνιά.

ζωῆς, ὅπου παλεύει νικηφόρα
τὴ μαύρη λησμονιά.

Ἄν ἡ ζωὴ σου πέρασεν ἡ πρόσκαιρη,
μιὰν ἄλλη ἐδημιουργήσες στὴ γῆ,
μ' ἀγῶνα και θυσία και στοργή,
μιὰν ἄλλην εὐγενέστερη.

Καὶ ζῆς μέσα στὰ ἔργα ποῦ ἔχεις πλάσῃ
κ' εἶναι γεμᾶτ' ἀπὸ ἐλληνικὴ πνοή,
ἀνθη κομμέν' ἀπ' τὴ ζωὴ
σὲ κάποιον μαγικὸν νησί, σὲ κάποιον ἀκροθαλάσσι.

Θὰ ζῆς ἐδῶ, ποῦ ἡ στέγη τούτη ὑψώθη
κι' ἀπ' τὴ φιλοanthρωπία σου ἐθ:μελιώθη,
ἐδῶ ποῦ ἀπόθεσες τὰ πλούτη τῆς ψυχῆς σου,
ἐδῶ, ποῦ τῆς ζωῆς σου
τ' ὠραῖον ὄνειρον ἐνσαρκώθη.

Κ' ἔγιν' ἡ στέγη αὐτὴ πηγὴ, ποῦ ρέει σιγαλὰ
κι' ἀθρόουθη κυλᾷ
τὰ γόνιμα νερά της,
και πίνει και δροσιζέται ὁ λαϊκὸς διαβάτης.

Αὐτὴ ν' ἡ δόξα σου! σεμνὴ και ταπεινὴ,
ἀλλ' ἀπὸ κάποιες δόξες πιὸ ἀληθινὴ,
δόξες ποῦ λάμπουν και θυμαίνονται, κι' ὅταν σβύνουν
καπνὸν και στάκτη πίσω των ἀφῆνον.

Ὁ σπόρος, ποῦ στὸ διάβη των ἐστρώθηκε,
ἐβλάστησε φυτὰ φαρμακερὰ,
κ' ἡ Ἀλήθεια, ποῦ ἐχαιρέτησεν ὁ κόσμος με χαρὰ,
πῶς ἔγινε Πλάνη ἐφανερώθηκε,

Δὲν πέρασες ἀπὸ τὸν κόσμον σάν πουλί,
ποῦ ταξιδεύει σὲ μιὰν ἀκαρπῆ ἐρημίαν,
μὲσ' στὴν ἄμμο, ποῦ ὁ ἥλιος πυρπολεῖ,
γράφει τ' ὁ ἴσκιος του γοργὰ και σβύνεται με μιὰ.

Σάν γεωργὸς ἐδιάβηκες, ποῦ ὀργώνει και ποῦ σπέρνει,
κι' ἂν ἐξαίρῃ ὁ θάνατος τὸν παίρνει,
μὰ τὰ σπαρατὰ του ἀκμάζουσε, τῶν ἀπογόνων κτῆμα;
και τὸ εὐλογημένο του στολιζοῦν μνήμα.

ἀριστομένης προβελεγγίος

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ὁ ἴδρυτής τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων

ἀπὸ τὸ ΔΑΝΤΕΛΛΕΝΙΟ ΜΟΥ ΤΣΑΝΤΑΚΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΑΥΓΑΣ

Τσάπ τσάπ, ἀκούεται τὸ τσαπὶ τοῦ περιβολάρη μέσα ἀπὸ τὸ κηπάκι, ποῦ τὸ μενεξεδένιο ξεψύχισμα μιᾶς οὐρανιας ἡμέρας τοῦ χάριζε μιὰ μυστικὴ ὠμορφιά.

Σὲ κάθε τσάπ και μιὰ ριζούλα ξεκολλοῦσε ἀπὸ τῆς μαννούλας τῆς τὴν ἀγκαλιά.

Μιὰ λουλουδένια ζωὴ ἔσβυνε, γιὰ νὰ γεννηθῇ μιὰ ἄλλη πιεὶ ζωηρὴ, πιεὶ γόνιμη. Ὁ περιβολάρης ἀκούμπησε τὸ τσαπὶ στὸ γόνα του ἔτριψε τῆς χονδρῆς παλάμες του στὰ πλάγια τοῦ τρίλιου πανταλονιοῦ του κι' ἔστριψε ἓνα τσιγάρο. Ἐτσι ὀρθὸς ὅπως στεκότανε μετὰ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα και μετὰ τὸ χέρι στὸ τσαπὶ ἔμοιαζε μετὰ κατακτητὴ ποῦ ἦλθε κι' ἔβγαλε ἀλύπητα τοὺς παλιούς κατοίκους κι' ἔβαλε τοὺς δικούς του...

Ἡ νεοφυτεμένες βιολέττες φρεσκοποτισμένες ἐσήκωναν μετὰ φαντασία ὀλόρθα τὰ κεφάλια τους, σάν νᾶλεγον στὰ σωριασμένα μέσα στὸ καρποτάκι παλιὰ λουλούδια: "Ἠλθαμε μεῖς τώρα στὰ πράγματα. Θὰ δῆτε τὶ μυρωδιὰς ἔχομε νὰ σκορπίσωμε δῶ μέσα! !

Μία μπέλλα, ποῦ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς εἶχε τὸ ἓνα τῆς μάγουλο ἄσπρο και τὸ ἄλλο τῆς κόκ-

κινο, ἔβγαλε τὸ μακρῆς φύλλο ἔξω ἀπὸ τὰ στοιβαγμένα ἀπάνω τῆς χώματα. σὰν γλώσσα ἐμπαικτική, σὰν νάλειγε: Νὰ σὰς δοῦμε δά. Μόνο μεθαῦριο ποῦ θάρθουν τὰ παιδιὰ μας θὰ σὰς εἴρουν γιομάτες κάμπιες.

— Κι' ἐκούνησε τὸ κεφάλι μὲ οἶκτο. Ἡ βιολέττες ἐτίναξαν τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὰ γέλια. Τὰ κλαδιὰ κάτι μουρμούριζαν γιὰ τὸν γυναικαυγά. Ἡ τριανταφυλλίες ἔκαναν νόημα στὴ μπέλλα νὰ τῆς τὰ ψάλλη ἀκόμα τῆς βιολέτας, γιὰ νὰ ξεθυμάνουν γιὰ τὸν ἀχώνευτο τρόπο τους. Τί τάχα θὰ τοὺς ἔδιναν λιγάκι λούσο καὶ μυρωδιὰ στὸν κήπο καὶ κοτόπιν θάφιναν τῆς κάμπιες νὰ τοὺς κάνουν τὰ φύλλα τους σὰν κόσκια.

Καὶ μία γερόντισσα γαζία ἐγύρισε στὴ γειτόμισσά της τὴν λουίτζα, ποῦ εἶχε κι' αὐτὴ φρίξει, κι' εἶπε τινάζοντας τὰ ρούχά της:

Τί ἀδιαντροπιά, ἀδερφούλα μου, τί ἀδιαντροπιά! Οὔτε γάνα ντροπῆς, ψεσινὰ παιδιὰ!

Μόνον μιὰ κουτσουρεμένη στριγγλόγρια ἀμυγδαλιά, ποῦχε χαλάσει κόσμο στὰ νειάτα της, ποῦ δὲν εἶχε ἀφήσει τὸν ἥλιο νὰ δώση σ' ἄλλο φιλλὶ καὶ γιαντὸ τώρα κάθεται κουτσουρεμένη, δὲν κουνήθηκε καθόλου. Τῆς ἔκοψαν τὸν βῆχα.

Τί νὰ πῆ; Ἡ μπομπές τῆς βιολέτας ἦσαν καὶ δικές της μπομπές εἰς μεγαλύτερο βαθμό.

Ἐνας παυσὲς ποῦ εἶχε χύσει ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδούλας του ἀπὸ τὸ πλάκωμα μέσα στὸ καροτσάκι ἄκουσε τὸν καυγά κι' ἀφ' οὗ ξετρύπωσε μὲ κόπο τὸ κατάχλωμο κεφάλι του ἄρχισε νὰ μονολογῇ μὲ παράπονο: Ἐγὼ εἶχα ἀκόμα ζωηρὰ χρώματα σὰν τῆς χνουδάτης πεταλούδας Ἐγὼ εἶχα ἀκόμα μπομπουκάκια ν' ἀνοίξω. Γιατί μὲ ξερρίζωσαν;;;!!

Στὰ τελευταία του λόγια μιὰ σάπια ντάλια, ποῦ τόση ὥρα ὁ περιβολάρης δὲν τὴν εἶχε δῆ, τοῦ ἦλθε κατακέφαλα σὰν νὰ τοῦλεγε:

Νὰ χαθῆς, γελοῖε, ἀκόμα δὲν μπορείς νὰ τὸ καταλάβης πὼς μεῖς δὲν εἴμαστε πειὰ τῆς ἐποχῆς ;;; !!

KATINA P. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
διδάκτωρ φιλολογίας.

Wie du knurrst, und lachst und brütest

Τί χτυπήσαι καὶ χτυπᾶς
καὶ δὲ ξέρεις τί γυρεύεις.
ἀφοῦ δίχως ν' ἀγαπᾶς
ἀνωφέλευτα ζηλεύεις ;

Ἐ τὸ τριαντάφυλλο δὲν πᾶς,
νὰ μυρίσης, ποῦ μυρίζει ;
τί τὴ μύτη σου τρυπᾶς
ἔ τὸ ἀγκάθι του ποῦ σκίζει ;

(Ἐρρίκου Χάινε τραγούδια. Μετάφρασις Α. Βλάχου)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

Ἐπὸ ὅλους τοὺς μούτσους τῆς «Ἀθηνᾶς» ὁ πλέον ἔξυπνος, ὁ πλέον ἀξίος καὶ ὁ πλέον ἀφοβος ἦτο ὁ μικρὸς διάβολος Βάσος Σπαῆς, ἐν χαριτωμένον παιδίον, μὲ μεγάλα ὠραία μάτια, ὄρφανόν, ἀπὸ τὰ Ψαρά, περιμαζευθέν εἰς τὸ τέλος μιᾶς καταστροφῆς. δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίας ἀπὸ τὰς τόσας, ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη. Ἐλεγε τὰ λόγια του μὲ πολλὴν χάριν καὶ ἐφαίδρυνεν ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἀκόμη ποῦ ἦτο ἐντελῶς κενὴ ἡ κουμπάνια τοῦ ψωμοῦ. Ἦτο ὁ μικρὸς πρῶτος εἰς τὴν πλύσιν τοῦ καταστρώματος, πρῶτος εἰς τὸ καθάρισμα τῶν ὄπλων καὶ πρῶτος εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας. Βάσος ἐδῶ, Βάσος ἐκεῖ· καὶ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ οκάφους ἔτρεχε καὶ ὅλους ἐβοήθει. Ἐδίπλωνε καὶ ἐτακτοποιεῖ τὰ σήματα ὡς καλὴ οἰκοκυρά, ταῖς μπανδιέραις. ταῖς φιάμολαις καὶ τὰ φανάρια καὶ ἐστίλβωνε τὸ κάλυμμα τοῦ μπουσούλα τόσο καλῶς, ὥστε ἐσελάγιζεν ὡς καθρέπτῃς. Ἐρριπτε τὸ σκανδάλιο σὰν μέγανος ναύτης καὶ ἡ χαρὰ του ἦτο νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ βάλῃ φωτῆ μὲ τὴν ἄπτραν εἰς τὸ μικρὸ κανόνι. Γελαστὸς πάντοτε τὰ εἶχε μὲ ὅλους καλὰ, δὲν ἐχώνευεν ὅμως τοὺς καλαφατιστάς, — τὰ σκυλόψαρα! — ποῦ τοῦ λέρωναν τὸν τόπον μὲ τὰ κατράμια των, τοὺς στούκους, τὰ στουπιά καὶ τὸν καπνόν. Δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ὑποφέρῃ. Ὄταν τοὺς εἶδε μιαν ἐπαύριον μάχης νὰ κατέλθουν εἰς τὸ κύτος καὶ νὰ τριγυρίζουν μὲ τὰ φαναράκια ν' ἀνακαλύψουν καμμίαν σχισμὴν εἰς τὰ βρεχάμενα ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὸ κουβούσι καὶ ἐσκόρπισε τὸ περιεχόμενον τῆς ταμβακοθήκης τοῦ φροντιστοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ εὐλογημένος πάλιν αὐτὸς αἰωνίως ἐλησμόνει εἰς τὴν διασπέντσα. Ὄλος ὁ ἀέρας ἐγέμισε κάτω εἰς τὸ κύτος ταμβάκου καὶ τὸ τί ἔγινε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν συναυλίαν τῶν πτερινισμάτων, τοὺς καλαφατιστάς πηδῶντας ἔξω ὡς ποντικούς, τὸν θυμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς, τὴν φυγὴν τοῦ μικροῦ μούτσου εἰς τὴν κόφιναν τοῦ καταρτιοῦ ὀπόθεν ἐξηκολούθει νὰ σκορπίξῃ κατὰ τῶν διωκόντων αὐτὸν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ περιεχομένου τῆς ταμπάκρας παρὰ τὰς γοεράς κρηνγᾶς τοῦ φροντιστοῦ μπάμπια Γιάννη. ἀναλογιζομένου ὅτι κάθε λιμὴν δὲν εἶχε καὶ ταμπακολόγον. Ἄλλὰ καὶ μὲ τὸν μάστρο-Νικόλαν τελείως ἀρμονικὰ δὲν ἦσαν αἱ σχέσεις τοῦ μικροῦ Σπαῆ. Μόλις τὰ ἀπέραντα πανιὰ τῆς ναυαρχίδος, γάμπιαις καὶ παπαφίγκοι ἐστρώνοντο ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ

ὄλοι οἱ μούτσοι ἤρχιζαν εὐθὺς νὰ τρέχουν ἐπάνω κυλιόμενοι, κουτροβαλιαζόμενοι, πηδῶντες μ' ἓνα δαιμονιώδη θόρυβον, ὁ ὁποῖος κατέπαυε μόνον, ὅταν ἤρχετο σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς μὲ τὴν φέσα του καὶ τὰ γυαλιά του ὁ μάστρο-Νικόλας ὁ σοφὸς μάστρο-Νικόλας, διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν ραφὴν ἢ μᾶλλον τὸ ἐμβάλωμα τὸ ἀκατόρθωτον τῶν χιλιοτρυπημένων ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν ἰστίων. Οἱ μικροὶ ἀπεσύροντο τότε εἰς μίαν γωνίαν καὶ οἱ ραφεῖς ἐκάθητο τριγύρω, ὁ μάστρο-Νικόλας στὴ μέση καὶ ἤρχιζεν ἡ ἐργασία. Ἄλλ' ἔξαφνα ὁ μάστρο-Νικόλας χάνει τὴν σακοράφα του, ἐγείρεται, βάζει τὰ γυαλιά του, κύπτει, ψάχνει δεξιά, ψάχνει ἀριστερά, πλὴν εἰς μάτην. «Ὑρὲ παιδιὰ, τί ἔγινε ἡ σακοράφα μου!» Ἐγείρονται ὄλοι οἱ ναῦται, ὅλον τὸ πλήρωμα ψάχνουν, ψάχνουν ἀδύνατος ἢ ἀνεύρεσις τῆς σακοράφας. Οἱ μικροὶ μούτσοι ἀντίκρου κρατοῦν τὴν μέσην τους ἀπὸ τὰ γέλοια, διότι αὐτοὶ ἠξεύρουν ὅτι ἡ σακοράφα εὐρίσκειται καρφωμένη ἐξοπίσω εἰς τὴν κάτω ἄκραν τῆς βράκας τοῦ μάστρο-Νικόλα, καὶ ἠδύνατο οὗτος νὰ ψάχνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν, διότι μὲ ὅλα τὰ ματογυαλιά δι' ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν οὐρανὸν του. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ἦτο τοῦ Βάσου. Ὅλα αὐτὰ ἐστοίχιζαν ἀρκετὰς τιμωρίας εἰς τὸν μικρὸν μας ἦρωα, ἀλλὰ δι' αὐτῶν εἶχεν ἀποκτήσει τελείαν δημοτικότητα ἐν τῷ στόλῳ καὶ ὅταν ἡ δωδεκάκωπος λάντσα τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ ἐγύριζε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ κρηπίδωμα τοῦ Ναυπλίου ὅπου εἶχε μεταφέρει τὸν ναύαρχον διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸ ἐκτελεστικόν, αὐτὸς ὁ λέμβαρχος τὸν ἐχαιρέτα «ὦρα καλή, κύρριε Βάσο» καὶ ὁ Βάσος ἀντεχαιρέτα μὲ ὅλον τὸ σοβαρὸν «ὦρα καλὴ ἀπ' τὸ σάλι!» Ἄν ἦτο ἄλλος ἤθελε φάγει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα νὰ τολμήσῃ ν' ἀποκαλέσῃ τὴν ὠραιότεραν λάντσαν τοῦ στόλου σχεδιάιν. Εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ὅμως ἦτο πειθαρχικώτατος, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτιὰν ἀτρόμητος. Εἰς μίαν ναυμαχίαν ἐπληρώθη εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. Ἐσχισε μίαν φόδραν ἀπὸ τὸ ρούχον του καὶ ἐτύλιξε τὸ χέρι του καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν γραμμὴν διὰ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ναύαρχος ὅταν περάσῃ καὶ τοῦ ἐκακοφάνῃ ὅταν ὁ ἱατρὸς εἶπε «δὲν εἶναι τίποτε, εἶναι ξέσκουρο». «καλὰ, εἶπεν, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ εἶναι». Ὁ δεῦτερος τοῦ караβιού, ὁ καπετὰν Μανωλάκης, τοῦ ἐτράβηξε τότε ὀλίγον τὸ αὐτί. Ἡ μαῖνία του, ὅμως, ὁ ἐνθουσιασμός του ἦσαν τὰ πυρπολικά. Εἶχε ζητήσῃ ἓνα μολύβι ἀπὸ τὸν γραμματικὸν καὶ ἀκαταπαύστως ἐσχεδιάζεν, ἐσχεδιάζεν. Εἶχεν ἰδῆ τὸ μέγαλον πυρπολικὸν τοῦ Δημαμά, τὴν «Ἀἴτταν» καὶ σιγὰ, σιγὰ κατώρθωσε νὰ τὸ

σχεδιάσῃ λαμπρά. Εἰς ἓν φύλλον χάρτου εἶχε παραστήσει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πυρπολικοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἐσωτερικόν. Τὰ ἔβλεπε ὅλα, ἄρμενα, σκάφος καὶ σύνεργα πυρκαϊᾶς. Ὅλοι οἱ μούτσοι τὸν περιεκύκλωναν καὶ τοὺς ἔκαμε διδασκαλίαν δεικνύων τὰ σχεδιάσματά του. «Παίρνομε μιὰ σακολέβα, καὶ πῖο καλλίτερα ἀκόμα ἓνα μπρίκι, τρυπᾶμε τὸ κατάστρωμα σὲ εἰκοσιτέσσερες μεριές καὶ φιάνομε τοὺς ρούμπους. Ἐπὸ κάτω, — νὰ ὅπως τὸ βλέπετε στὸ σχέδιο, — βάζομε τῆς μίνες τῆς φωτιᾶς καὶ στὴ μέση τῆς μίνες τῆς μπαρούτης. Ἐπειτα τὰ βαρέλια μὲ τῆς μπόμπες κι' ἄλλες μπόμπες ἀποκάτω ἀπὸ τῆς μίνες τῆς φωτιᾶς καὶ ἐδῶ τὴν πίσσα καὶ τὸ νέφτι. Ἐπὸ πάνω τώρα, τὰ κύλινδρα ποῦ θὰ πετοῦν τῆς μπόμπες· βάζομε καὶ τὸ λούκι μὲ τὸ φισφίς παντοῦ τριγύρω καὶ νὰ τελειώνῃ στὴν κάμαρη τοῦ καπετάνιου καὶ τρυπᾶμε τὸ μουράγιο γιὰ νὰ μπενοβγαίνῃ ὁ μπουρλοτιέρης». Ὄταν ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔμενε μακρότερον τοῦ συνήθους εἰς τινὰ λιμένα καὶ οἱ ναυτοπαίδες ἐξήρχοντο μὲ ἄδειαν εἰς τὴν ξηράν, ὁ μικρὸς Βάσος ἐσκάρωνεν εὐθὺς μετὰ τῶν ἄλλων μούτσων, ἀπὸ ὅσα παληοσάνιδα ἦτο δυνατὸν νὰ συναθροῖσιν, ἐν ὁμοίωμα πυρπολικῶν ἐπὶ τῆς πλατείας. Ὡς ἐμπρηστικὴ ὕλη ἐχρησίμευαν τὰ ροκανίδια. Τὸ τί ἐγίνετο εἶναι ἀπερίγραπτον. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἀπάνω μαχαλᾶ κατέβαιναν νὰ θαυμάσων τὸ μπουρλότο τῶν μούτσων. Τὸ ὄνειρόν του ἦτο νὰ γίνῃ πυρπολητῆς καὶ «φύλαγε τοὺς μισθοῦς του, — δέκα γρόσια τὸν μῆνα! — διὰ ν' ἀγοράσῃ ὅταν μεγαλώσῃ μπουρλότο «μὲ τὴν θέλησιν τοῦ καπτὰν Γιώργη», δηλαδὴ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη. Τὸ ἀποταμίευμά του αὐτὸ εἶχεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ κόκκινο ἐκ δέρματος σακουλάκι του, κρεμασμένο πάντοτε ἀπὸ τὸν λαιμὸν του καὶ κρυμμένον εἰς τὸν κόλπον του.

Ἡ «Ἀθηνᾶ» φέρουσα πάντοτε τὴν σημαίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς «Β' Ὑδραϊκῆς μοίρας» ἀπετέλει μέρος τοῦ στόλου, ὅστις τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ 1826 ἐπὶ μόνως διαδρομῶν ὑπὸ τὴν Ὀξείαν νῆσον ἐπεξήτει τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ ρίψῃ τροφᾶς καὶ πυρομαχικὰ εἰς τὸ ἀπεγνωσμένως μαχόμενον Μεσολόγγι. Τὸ τουρκικὸν ναυτικὸν συνεκέντρον τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου φοβερὰ σχεδιάζον, ὅτε τὴν πρωτὰν τῆς ὀγδύης Ἰανουαρίου πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ μοίραι ἐπωφεληθεῖσαι εὐνοϊκῆς τοῦ ἀνέμου τροπῆς ἐπλησίασαν ἀπροσδοκῆτως τὸ Βασιλάδι. Παρευθὺς τὰ μεγάλα ἐφόλκια καταβιβάζονται καὶ κατάφορτα διπυρίτου ρυμουλκούνται πρὸς τὴν λιμνοθάλασσαν, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ἠρωϊκῆς φρουρᾶς ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς

ναυαρχίδος κομισταί ἐπιστολῶν: «Οἱ Μεσολογγίται ὀρκίζονται ὅτι δὲν θέλουν ἀφήσει Αἰγύπτιον ζωντανὸν νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν Μωρέαν. Ἀλήθεια, ζητοῦν ψωμί· ἀλλέως βέβαια δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν· πολλοὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν. Ἐφαγαν καὶ τρεῖς ὄνους καὶ τρεῖς καμήλους ποῦ ἄρπαξαν τοῦ Ἰμπραῖμ.». Εἰς τὰ ὅποια ὁ ναύαρχος παρενθὺς ἀπεκρίνετο γράφων: «Θαρρεῖτε· εἴμεθα ἐδῶ καὶ πάσχομεν μαζί σας». Καὶ ὡς ὑστερόγραφον: «μὰς κάμετε μεγάλην χάριν νὰ μὰς στείλετε κοὶ καμμίαν νέαν ἐφημερίδα». Ὁ βομβαρδισμὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη καταστρέψει τὸ τυπογραφεῖον τῶν «Χρονικῶν» τοῦ Μεσολογγίου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ θάλασσα ἐξεμάνη· μόλις δύο ἀγκυραὶ κατὰ σκάφος κατορθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν παράταξιν. Τῆς εὐκαιρίας δράττονται παρατόλμως οἱ Τούρκοι· δεκατρεῖς φρεγάται καὶ κορβέται, ἡ πρωτοπορεία, ἐπιφαίνονται οὐριοδρομοῦσαι. Ὁ ναύαρχος δὲν προφθάνει σχεδὸν νὰ ὑψώσῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ σήματα, «ὁ ἐχθρὸς!», «ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται ἀπάνω μας», «τ' ἄρματα ἴστην κουβέρτα!» «ὄσοι εἰσθε εἰς τίρα κανονιοῦ, ἀρχίσατε πῦρ!» Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Ἕλληνες φρονίμως σκεπτόμενοι καὶ μὴ θέλοντες νὰ πάθουν ὅτι οἱ Γάλλοι εἰς τὸ Ἀβουκίρ, κόπτον τὰς ἀγκύρας των, ὁ δὲ κλύδων ἀναλαμβάνει νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους. Τὸ κῦμα ἀφρίζει, λυσσᾷ, χοροπηδᾷ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἰσβάλλει διὰ τῶν κανονιοθυρίδων τὰ πυροβολεῖα πρέπει νὰ κλείσουν, τὰ πυροβόλα νὰ προσδεθοῦν στερεῶς, ἡ μάχη ν' ἀναβληθῇ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς τοῦ... Ποσειδῶνος. Τὴν μεθεπομένην δευτέρα συνάντησις· ὁ πυρπολητὴς Πολίτης ἀνατινάζει εἰς τὸν ἀέρα τὴν κορβέταν τοῦ Μουσταφᾶ-Τζεσμὲλῆ. Τὸ θέαμα εἶναι φοβερόν. Πελώριον νέφος καπνοῦ ἄνω λευκόν, μαῦρον καὶ πύρινον κατὰ τὴν βάσιν, ὑψοῦται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὅταν μετ' ὀλίγου ὁ ἄνεμος τὸ σκορπίζει τίποτε δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐμάχετο ἡρωικῶς ἡ ὑπερήφανος κορβέτα τοῦ καπτὰν Μουσταφᾶ. Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἡ μάχη μετατίθεται πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ Ἀράξου, ἴστον κάβο-Πάπα. Οἱ Τούρκοι κλίνουν πρὸς τὰς Πάτρας καὶ οἱ Ἕλληνες διώκουν μὲ ὅλα τὰ πανιά. Ὁ ἄνεμος ὅμως μεταβάλλεται καὶ τότε διώκουν οἱ Τούρκοι «μὲ ὅλα τους τὰ πανιά καὶ κουρτελάτσαις». Ἐξαφνα ὅλα ὁμοῦ τὰ ἑλληνικὰ ἀνακοχύνουν καὶ ἀναμένουν τὸν ἐχθρόν. Εἶναι ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια τῆς ἐσπέρας, ἡ πάλῃ ἀρχίζει πεισματώδης. Τὸ ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ὅταν ἔρχεται «μέσα εἰς τὴν τίραν του» ἔχει τὴν ὑπεροχὴν. Ἡ τουρκικὴ ἐν τούτοις ναυαρχίς ἐν τῷ μέσω τοῦ ἀγῶνος σημαί-

νει παραγγέλματα ὄντως ἀπροσδόκητα καὶ ἐκ τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν προστρέχουν τέσσαρα τουρκικὰ πυρπολικά. Οἱ Τούρκοι φαίνονται μελετώντες νὰ ποδίσουν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῶν. Τοῦτο φέρει εἰς τὸν ἀγῶνα τοὺς Ἕλληνας πυρπολητὰς διώκουν ὀρμητικῶς, δύο δὲ ἐφόλκια αὐτῶν μετὰ πυροβολικοῦ καὶ τουφεκιστῶν ἐπιπίπτουν ἐναντίον ἐνὸς τῶν τουρκικῶν πυρπολικῶν καὶ τὸ καταλαμβάνουν. Τὰ πληρώματα τοῦ στόλου ἀφίνουν πρὸς στιγμὴν τὰς ἄπτρας καὶ τὰ μάκτρα τῶν πυροβόλων καὶ ἀναβαίνουν εἰς τοὺς ἐπιτόνους διὰ νὰ ἐπευφημίσουν τοὺς ἡρωικοὺς «συντρόφους».

Ἡ μοιραρχίς «Ἀθηνᾶ» μάχεται εἰς τὸ πικρότατον τῆς παρατάξεως. «Τοὺς εἰδαιμονίσασμεν μὲ τὰ κανόνια μας» λέγει τὸ ἡμερολόγιον. Ὁ ἀντιναύαρχος, μὲ τὸ κανοκιάλι στὸ μάτι, παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ ἐπιστέγου μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἀνακοινῶν εἰς αὐτοὺς μετὰ τῆς συνήθους του ζωηρότητος τὰς παρατηρήσεις του, δίδων τὰς διαταγὰς του: «Ὁ ἀρχηγὸς πολέμῳ σκληρὰ καὶ κάνει σευγάλον νὰ βαστάξωμεν τὸν πόλεμον καὶ ἡνίκη εἶναι δικήμας. —Καπτὰν Μανωλάκη, κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο σευγάλο στὰ δικά μας τὰ καράβια. —Καπτὰν Νικολῆ ὁ Πονέντε-Μαῖστρος δυνάμωσε πολὺ: μαζέψτε τὰ πανιά κι' ἀφήστε μονάχα τὴν γάμπια καὶ παροκέτο καὶ αὐτὰ δεμεία μὲ μούδαις· αἰντε γειά σου! —Καπτὰν Μανωλάκη, κάνε σευγάλο στὴ λίνεα νὰ ἔλθουν σοβράνω τοῦ ἐχθροῦ ὅλοι μαζί διὰ νὰ διαφεντέψουν τοὺς μπουρλοτιέρηδες ποῦ πᾶνε μπροστά. —Ὁ λοστρόμος νὰ στείλῃ ἀνθρώπους μὲ ψιλὰ ἄρματα στὴς κόφες.» Καὶ τὸ πῦρ ἀπαύστως σφοδρύνεται. Σφαῖρα τηλεβόλου ἀποκόπτει μετ' ἀπαισίου κριγμοῦ τὸ τσιμποῦκι τοῦ κούντρου τοῦ τουρκέτου. Ἡ πρῶρα τῆς μοιραρχίδος κρύπτεται ὑπὸ νέφη καπνοῦ. Ὁ σάκις ὁ ἄνεμος τὰ παρασύρει εἰς στροβίλους καὶ ἀναφαίνεται πρὸς στιγμὴν τὸ πρόστεγον, οἱ ἐπὶ τοῦ πρυμναίου ἐπιστέγου διακρίνουν ὄρθιον ἐκεῖ ἐμπρὸς ναυτόπαιδα, παραβόλως ἐκτιθεμένον εἰς τὴν χάλαζαν τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός. Ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν μικρὸν ψαριανὸν Βάσσον Σπαῆν; Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ χέρια ἴστη μέση, μὲ ἦθος ἀρχηγοῦ διοικήσαντος εἰς δέκα μάχας παρακολουθεῖ καὶ αὐτὸς τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος. Κατέρχεται τοῦ προστέγου μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φέρῃ νερόν καὶ γομώσεις εἰς τοὺς πυροβολητὰς, πυρυτιδοβολὰς διὰ τοὺς ἐκ τῶν θωρακίων βάλλοντας, εἰς τὴν θέαν τῆς εἰσπηδήσεως τῶν «συντρόφων» εἰς τὸ τουρκικὸν πυρπολικὸν διακρίνεται τρέχων πρὸς τὸν προβόλον ἐκφρων ἐκ χαρᾶς ὁ μικρὸς μούτσος, κρानγάζων «ἀπάνω τους μπουρλοτιέρηδες». Ἐν

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Ε'

Μπροστοπάταε, τὰ σὲ κράξη
Μὲ ὄνομα τόσο γλυκῶ,
Ποῦ ὅποιον μάτι σὲ κυττάξη
Σὲ ξανοίγει πλέον σεμνή.

Τὸν ἀκλούθησεν ὁ πλοῦτος,
θεῖος ἔς τὰ χέρια τοῦ καλοῦ,
καὶ κακόπραχτος ἄν οὕτως
Καὶ εἰν' ἔς τὰ χέρια του κακοῦ.

Μ' ἔνα βλέμμα, ὁποῦ φρονεῖ
Τὰ φρονήματα τὰ αἰσχρὰ,
Τρομερὴ τὸν συντροφεῖ,
Στέκοντας του εἰς τὴ δεξιὰ,

Καὶ ὄντας ἄφαντ' ἔς τοὺς ἄλλους,
Τοῦ Ἀλκαίου ἡ σκιά,
καὶ τοὺς ὄμους τοὺς μεγάλους
Αἶγο γέρνοντας, κρυφὰ

Λόγια ἀθάνατα τοῦ λέει,
Μὲ τὰ ὅποια ἔς τὰ σωθικά
Τὸ θυμὸ τοῦ ξανακαίει
Ἐραντίον ἔς τὴν ἀδικίαν

Θυμὸν, τρόμο ὄλον γεμῆτον,
Ποῦ νικαίει τὴν ταραχὴν
Τῶν βροντόκρανων ἄρμάτων,
Καὶ πετεινὰ ὄλοῦ μὲ ὄρμη,

Καὶ τοῦ τύραννον χτυπάει
Τὴ βουλή, καὶ τὴν ἔσπνᾶ,
Ἐπὶ τὴν στιγμήν, ποῦ μελεταίει
Τῶν λαῶν τὴν σφοδρά.

Μόνον ἄκουε τοῦ Κοράκου
Τῆς Αὐστρίας τὸ κραυγητό,
Ποῦ δὲν ἔκρωξε τοῦ κάκου,
Καὶ ἐπεθύμαε τὸ κακό —

Ὅμοιος ἔστρεφεν ἡ Μοῖρα,
Ποῦ εἶχε πάντοτε σταθῆ
Μέσ' ἔς τῆς Κόλασης τὴ θύρα
Μὲ τὸ Κρῖμα ἀνταμωτή,

Ἐστρεψε κατὰ τὴ Χτίση,
Γιατὶ ἐμύριζε κεκρῆ
Μυρωδία, ποῦ χε σκορπίση
Ἡ πικρὴ μεταβολή

Καὶ ἀπὸ τ' ἄπειρο διάστημα
Ἀντισηκῶνε ψηλά
Τὸ μιὰρὸ τῆς τὸ ἀνάστημα.
Νὰ χαρῆ τὴ μυρωδιά.

—Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα χαροκόπει,
Γιατὶ ἔκεινον, ποῦ ζητεῖ,
Βλέπει νᾶρχεται, καὶ οἱ τόποι
Ποῦ ἡ σκληριὰ καταπατεῖ,

τούτοις ἡ «Ἀθηνᾶ», φοβηθεῖσα διὰ τὴν τύχην τῶν παρατόλμων πυρπολητῶν, προβαίνει τῆς γραμμῆς καὶ ἐντείνει τὸ πῦρ· καρονάδες καταδύουροι, ὅλον τὸ πυροβολικὸν τῆς, ἐξερεύγονται χαλαζήδον τὰ σμιδράλια. Τὰ ἴδια ἀνταποδίδει ἡ πλησιεστέρα τουρκικὴ κορβέτα ὁ μικρὸς εὐρίσκειται πάντοτε ἐπὶ τοῦ προστέγου· ναῦται τινὲς μάτην νεύουν εἰς τὴν μούτσον νὰ κατέλθῃ. Ὁ μικρὸς εἶναι ἐκεῖ ἐπευφημῶν πάντοτε, κινῶν τὸν σκούφον του εἰς τὸν ἀέρα, ξεσχίζων τοὺς πνεύμονας του ἀπὸ τὰς φωνὰς «ράϊ, ράϊ, πέστε ράϊ ἀγάδες, παραδοθήτε ράϊ, καπετάνιο μ'». Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φοβερὰ ἐκπυρσοκρότησις συγκλονίζει τὴν «Ἀθηνᾶν». Δέσμη βλημάτων ἐνσκήπτει ἐπὶ τῆς πρῶρας τῆς καὶ ἐνσπεῖρῃ τὸν θάνατον. Τὸ καμποῦνι θρυμματίζεται, ἐξάπτονται τὰ πυρομαχικὰ τῶν πρωραίων πυροβόλων· ἐν ἑξ αὐτῶν διαρραγὸν ἀνατρέπει καὶ πλήττει σωρείαν ναυτῶν. Θραύσματα ὀβίδος συντρίβουν τὰς κινήμας καὶ ὀργῶνουν τὸ στήθος τοῦ μικροῦ μούτσου. Τὸ δυστυχημένον παιδί πίπτει ἀνάσκελα πρὸς τὰ ἔσω καὶ εὐρίσκειται κάτω μετὰ τέταρτον ὥρας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἐργάτου αἰμορραγοῦν, ἐνῶ ἡ «Ἀθηνᾶ» ἀδυνατοῦσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μάχην ἐξέρχεται κατὰ μικρὸν ἀπὸ τὴν λίνεαν καὶ ὁ ἀγὼν τείνει εἰς τὸ τέρμα του. Τότε μόνον καθίσταται δυνατὸν νὰ προσέξουν εἰς τοὺς τραυματίας.

Ὁ ἀντιναύαρχος προσελθὼν πρὸς τοὺς κατακειμένους πρὸς πρῶραν νεκροὺς καὶ πληγωμένους βλέπει τὴν κατάστασιν τοῦ δυστυχῆ παιδίου. Τὸ λαμβάνει ἀναίσθητον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ καλεῖ τὸν χειρουργόν. Διατάττει νὰ τὸ ἀποθέσουν μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης. Τοῦ παρέχουν μυρίας περιποιήσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰσωθῇ, τὰ τραυμάτα του εἶναι θανατηφόρα. Ἐπανακτᾷ ἐν τούτοις τὰς αἰσθήσεις του διὰ μίαν τελευταίαν φοράν ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς καὶ στρέφον τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὸν ναύαρχον, ἐνῶ ζητεῖ νὰ ψαύσῃ μὲ τὰς χεῖρας του ἐν κομμένον κορδόνι, τὸ ὅποιον κρέμεται ἀκόμη εἰς τὸν λαιμόν του, λέγει περιλύπως πρὸς αὐτὸν «πᾶνε καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ μπουρλότου!» Πράγματι, ἡ σφαῖρα ἡ ὅποια τοῦ εἶχε ξεσχίσει τὸ στήθος καὶ τοῦ ἔπαιρνε τὴν ζωὴν, τοῦ εἶχε πάρει καὶ τὸ κόκκινο δερμάτινον σακουλάκι, εἰς τὸ ὅποιον ὁ μικρὸς ἀποταμίευε τὰς οικονομίας του διὰ ν' ἀγοράσῃ, ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε, τὸ πυρπολικὸν του.

(Ἀπὸ τὸ θυμᾶσιον βιβλίον τῶν Ναυτικῶν Διηγημάτων τοῦ κ. Κ. Ρίζου)

ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΣΚΙΤΣΟ Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἀσπασία, Σωκράτης καὶ μαθήτριά.

Ἀσπασία. Ἀφοῦ ἐπιμένετε θὰ ὀμιλήσωμεν καὶ σήμερον διὰ τὴν Ὀδύσειαν. Θὰ ἐξετάσωμεν δι' αὐτῆς τοὺς γενικοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς φυλῆς μας, καθὼς καὶ τῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους περιγράφει. Θὰ εἶναι τὸ γενικὸν συμπέρασμα ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ θείου βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ μᾶς ἔδωκεν ὅλα τὰ εἶδη τῆς δημιουργικῆς φαντασίας, ἀπὸ τὸ παραμῦθι ἕως τὸ εἰδύλλιον καὶ τὸ δράμα, μᾶς δίδει ἀκόμη τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς ὅπως δῆποτε λαοὺς.

Σωκράτης. Δὲν βλέπω κατὰ πόσον ἡ Ὀδύσεια μόνη θὰ ἤρκει διὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν.

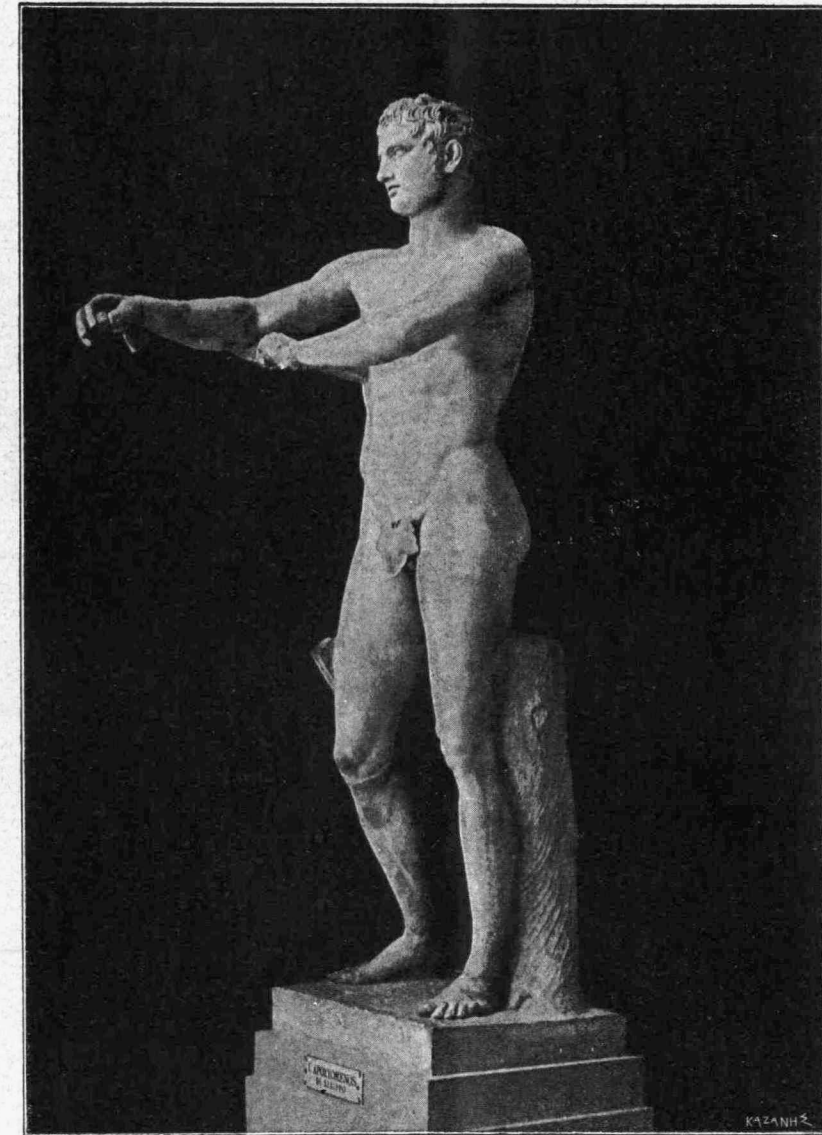
Ἀσπασία. Κακῶς ἐξεφράσθη, φίλε. Τὰ δύο ἔπη εἶναι ἀλληλένδετα καὶ ἡ Ὀδύσεια ἐξεταζομένη μονομερῶς δὲν θὰ ἤρκει διὰ τὸ τελικὸν μας συμπέρασμα.

Μελπομένη. Βέβηια. Ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ τύπος τῆς Ἰλιάδος εἶναι ὁ ἥρωϊκὸς Ἕλληνας ὁ πρωτο-

γενὴς ἀκόμη, ἀπὸ τὴν περίοδον τοῦ ὁποῖου ἐπέρασαν ὅλοι οἱ λαοί. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἐζήσῃ πλησιέστερα μὲ τὴν φύσιν καὶ ἐμεινεν ἀληθινώτερος καὶ εἰς τὴν δύναμιν καὶ εἰς τὰ πάθη. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ πιστεύει εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν θεῶν καὶ ποῦ κρίνει τοὺς θεοὺς, ὅπως κρίνη καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ξεκινᾷ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς διὰ νὰ δείξῃ τὴν παληκροσύνην του καὶ ποῦ φησὶ ὅτι εἰς τὰς φλέβας του κυκλοφορεῖ αἷμα θεῶν. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ὅταν θυμῶν, μουγκρίζει ὡς λέων καὶ ὄρνις ὡς ταῦρος νὰ φονεύσῃ καὶ νὰ φονευθῇ. Εἶναι ἐκεῖνος ποῦ τρέφεται μὲ μᾶς σάρκας δυνατῶν ζώων καὶ ποῦ πιστεύει τυφλὰ εἰς τοὺς μάντις ὅπως πιστεύει εἰς κάθε ἀπίθανον καὶ ὑπερφυσικόν.

Ἀσπασία. ὦ Μελπομένη! Πῶς ἀγαπῶ νὰ σε ἀκούω νὰ ἐκφράζεσαι τόσο καλὰ καὶ νὰ χαρακτηρίζῃς τόσο τέλεια τὴν ἥρωϊκὴν μας ἐποχὴν. Συνέχισε, παιδί μου. Ἐχεις τόσο ἐμβολύνει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἔργου...

Μελπομένη. Συνεχίζω εὐχαρίστως. Ὁ Ὀδυσ-

Ο ΑΠΟΒΥΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΛΥΣΙΠΠΟΥ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ
Ὁμίλια κ. Α. Φιλαδεلفέως.

σεὺς εἶναι ὁ συνετὸς καὶ ὁ πολιτισμένος Ἕλληνας, Ἀσπασία, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Τὸν ἀγαπῶ ὀλιγώτερον, ὅπως καὶ τοὺς σημερινούς συμπολίτας μας, οἱ ὁποῖοι πάντοτε μὲ ἐπιτηδειότητα ἐνεργοῦν καὶ μὲ ἀνευλικρίνειαν δι' ὅλα ὀμιλοῦν καὶ ὄλους κρίνουν. Εἶναι φαίνεται εἰς τὴν φύσιν τοῦ Ἑλληνος, εὐθύς ὡς ἐξέλη ἀπὸ τὴν πρωτογενῆ ἐποχὴν νὰ γίνε-ται ὀλίγον πονηρὸς καὶ ὄχι εὐθύς καὶ . . .

Ἀσπασία. Εἶσαι αὐστηρὰ διὰ τὸν Ὀδυσσεά, παιδί μου. Εἶναι αἱ περιστάσεις τοῦ δημιουργοῦν τοὺς χαρακτῆρας, εἶναι αἱ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς τοῦ ἐπιβάλλοντος ὀρισμένως συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας κύπτει ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ περιπλανώμενος Ὀδυσσεὺς διὰ νὰ σωθῆ, ἄλλοτε μὲν ἀπὸ λαοὺς ἀφιλοξένους, ἄλλοτε δὲ ἀπὸ τέρατα ἐπικίνδυνα, ἀναγκάζεται νὰ ἐφευρῆ μέσα ἀμύνης, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι εἰλικρινῆ. Ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εὐρίσκει τὸν οἶκον του μὲ τοὺς τερατώδεις μνηστῆρας, οἱ ὁποῖοι καὶ νὰ ὑπώπτευαν μόνον ποῖος ἦτο θὰ τὸν κατεσπάρασαν.

Κανείς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει, οὔτε αὐτὴ ἡ Πηνελόπη τόσο τὸν μετέβλεπεν ὁ χρόνος καὶ αἱ φοβερὰ περιπέτειαι. Ἀναγκάζεται λοιπὸν νὰ κρύψῃ ποῖος εἶναι, διὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει εἰς τὸ σπιτί του καὶ εἰς τὸ βασιλείον του. Ἀναγκάζεται νὰ μὴν ἀποκαλυφθῆ, διὰ νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς μνηστῆρας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸσον χυδαίαν αὐθαιρέσιαν ἐζήτουν νὰ ἀρπάσουν τὴν γυναῖκα του, τοὺς θησαυροὺς του καὶ τὸ βασιλείον του. Βεβαίως ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἀχιλλέως εἶναι ὠραιότερα καὶ μᾶς καταπλήσσει περισσότερον. Ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦν ὄλοι νὰ εἶναι λεοντόκαρδοι καὶ δὲν ἤμποροῦν ὄλοι εἰς κάθε ηλικίαν νὰ ὑπερασπιζώμεθα μὲ τὰ ὄπλα.

Μελλομένη. Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην σου. Ἀλλὰ μήπως καὶ νεώτερος ἀκόμη καὶ περι-στοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ἥρωας δὲν ἦτο πάντοτε αὐτός, ὅπου κατέφευγεν εἰς τὰ πλάγια μέσα.

Ἀσπασία. Δέχομαι ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολλὴν εὐφυΐαν καὶ οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται αὐτὴν ὡς ὄπλον. Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ὀδυσσεὺς, τοιοῦτοι ὑπῆρξαν καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε εἰς τὴν φυλὴν μας ἰδίως πολλοί, διότι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔχει πνεῦμα λεπτὸν καὶ εὐστροφον. Ἡ μεγάλη ὑπεροχὴ μας εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς ἀποικιακὰς κτήσεις ἀκριβῶς εἰς τὴν ἔμφυτον εὐφυΐαν καὶ εὐστροφίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος πρέπει νὰ ἀποδοθῆ. Αἱ μεγάλαί νίκαι μας τοῦ παρελθόντος κατὰ πολυαριθμῶν βαρβάρων ὀρεῖ-ται εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν στρατηγῶν μας ὑπεροχὴν.

Σωκράτης. Πόσον ὠραῖα καὶ σοφὰ ὀμιλεῖς Ἀσπασία, καὶ πόσον θαυμάζω τὴν εὐφυΐαν καὶ εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός σου εἰς τὸ ὁποῖον παρὰ τὴν ποιητικὴν ἰωνικὴν λεπτότητα κυριαρχεῖ ἡ ἀττικὴ χάρις καὶ ἡ βαθεῖα κρίσις.

Ἀσπασία. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν, φίλε. Καὶ ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν μου περὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐν γένει περὶ τῆς εὐφυΐας τῶν μεγάλων μας ἀνδρῶν, τὴν ὁποῖαν οἱ βάρβαροι χαρακτηρίζουν ὡς ἐλάττωμα. Θὰ ἀποδείξω δὲ ἀμέσως τὸν ἰσχυρισμὸν μου. Εἰς τοὺς πολέμους ἐν γένει ἐπικρατεῖ ἡ δύναμις τοῦ ἰσχυρότερου. Διατί ὅ,τι θεωρεῖται θεμιτὸν διὰ τὴν φυσικὴν ὑπεροχὴν νὰ μὴ θεωρεῖται καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν. Διατί νὰ ἐξαντλοῦνται οἱ λαοὶ εἰς μακροὺς καὶ ἀτελευτήτους πολέμους, ὅταν διὰ μιᾶς εὐφυοῦς ἐπινοήσεως, ὅπως ἡ τοῦ Δουρείου ἵππου ἢ τῆς συνειδητέως τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τοῦ Ξέρξου ἡ νίκη ἐξασφαλιζέται ὑπὲρ τοῦ εὐφυστέρου.

Σωκράτης. Προκειμένου περὶ ἐχθρῶν καὶ ἀλλοφύλων ὄλα δύνανται νὰ εἶναι θεμιτά. Δυστυ-χῶς ὅμως ἡ εὐστροφία αὐτῆ τοῦ πνεύματος, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ὀνομάζω ἐνίοτε ἄναδρον πονηρίαν στρέφεται συνήθως κατὰ συμπολιτῶν καὶ φίλων, ὁπότε γίνεται πρόξενος μεγάλων κακῶν. Μὴ συγ-χέωμεν λοιπὸν τὰ ζητήματα καὶ μὴν ἐνισχύομεν τὴν ἀπάτην, ἡ ὁποία τείνει νὰ γενικευθῆ καὶ νὰ μεταβάλῃ τὰς πόλεις μας εἰς πεδῖον ἐμφυλίων σπαραγμῶν.

Ἀσπασία. Γενικεύεις τὸ ζήτημα, φίλε, ἐνῶ ἐδῶ πρόκειται κυρίως περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ Ὀδυσσεὺς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸσον εἶχε νὰ παλαίσῃ ἐχθρῶν. Μήπως ὅταν εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ φιλοξένου βασιλέως τῶν Φαιάκων, δὲν ὑπῆρξεν εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἀφηγήθη πιστῶς ὄλην τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς του καὶ ὄλας τὰς περιπετείας τῆς περιπλανήσεώς του. Ἦναγκάζετο λοιπὸν ἐκ τῶν περιστάσεων νὰ ἐπινοῆ ὅσα ἐπενόησε διὰ τὴν σωτηρίαν του. Εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς πράξεις του δὲν διαβλέπω τὸν ἔμφυτον χαρακτηρισμὸν τοῦ πονηροῦ, τὸν ὁποῖον ἀβασανίστως τοῦ ἀποδίδουν. Ἐναντίων τῶν μνηστῆρων ὄφειλεν, ὑποθέτω, νὰ ἀμυνθῆ, διότι ἄλλως ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ τύχη τοῦ βασιλείου του θὰ ἐπιπτεν εἰς κακὰ χέρια. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τοῦ φόνου τῶν μνηστῆρων εἶναι ἀρκετὰ τίμιος, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ ἀληθοῦς πάλης με-ταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλοί, εἰς τρόπον ὅστε νὰ δικαιολογῆται ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὴν τοῦ νέου Τηλεμάχου καὶ τῶν δύο πι-στῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι ἐδῶκαν χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν Ὀδυσσεά.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπεσκέφθην οὔτε τὸ Λουβρον, οὔτε τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, οὔτε τοὺς ἀγίους τοῦ Θεοτοκοπούλου, οὔτε τίποτε ἄλλο. Τὰ μουσεῖα θέλουν πνεῦμα ἐλεύθερον, καὶ σῶμα ξεκουρασμένον διὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνῃ κανεὶς. Καὶ ἐγὼ ἤμουν πολὺ κουρασμένη καὶ εἶχα ἀνάγκην μᾶλλον ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου, ζωῆς τοῦ μεγάλου μουσεῖου τῆς φύσεως διὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

Τὸ Παρίσι δὲ ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐφετειοῦ φθινοπώρου διὰ κάθε ἄλλο ἦτο κατάλληλον παρὰ διὰ ζοὴν φυσικὴν. Ἄλλως τε εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἐκτὸς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης καὶ τῶν Ἡλυσιῶν, ἡ φύσις δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ὠραῖον καὶ τὸ γραφικόν. Ὅλη ἡ πόλις εἶναι ὡς ἕνας ἀπέραντος ὠκεανός, ἐκτεινόμενος ἐπάπειρον εἰς τὸ αὐτὸ περί-που ἐπίπεδον, χωρὶς γραφικότητος λόφων καὶ καμπύλας βουνῶν. Ἀπὸ τὸν Πύργον Ἀἰφελ ἡ πρώτη ἀκριβῶς ἐντύπωσις τοῦ Παρισίου εἶνε αὐτὴ ὠκεανός ποῦ ἔχει ὡς κυματισμοὺς πελω-ρίους τὰ σπίτια, ἀλλοῦ πανύψηλα καὶ ἀλλοῦ χαμηλά μὲ τῆς στακτερές των στέγες καὶ τοὺς θαμποὺς χρωματισμοὺς των πανομοιότυπους μὲ οὐρανὸν βροχερὸν καὶ συνεφιασμένον. Ὁ Σηκουάνας στακτερός καὶ αὐτός, θολός πάντα καὶ κάποτε μαῦρος, ὀμοιάζει ὅταν κορδέλα ἀπέραντη ποῦ ζῶνει τὴν πόλιν εἰς ὄλον τὸ μήκος τῆς, κευτημένος κάπου κάπου μὲ τὰ βαποράκια καὶ τῆς μαούνης, ὅταν μικρὰ ἔντομα ποῦ αὐλακόνουν τὴν ἀτλαξένιαν του ἐπιφάνειαν.

Ὅλα στακτιά, ὄλα ἴσια, καὶ πέρα ἐκεῖ ἕνα κάπως γενναίτερον ὕψωμα τῆς Μονμάρτης, μὲ χρυσιζόντα παρέκει τὸν θόλον τοῦ Saint Denis, τοῦ κοιμητηρίου αὐτοῦ τῶν ἐνδόξων βασιλέων τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ εἰς ὀλίγην σκόιν κρύπτεται ἀκόμη ὑπὸ τὴν γῆν ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τοὺς Λουδοβίκους καὶ τοὺς Ἑρρίκους, καὶ τοὺς διαφόρους βασιλεῖς ποῦ ἀπὸ τὴν μικρὰν νῆσον τῆς Λουτῆς ἔκαμαν τὸ μεγάλο Παρίσι καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλειτέραν Γαλλίαν. Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ κατέχουν τόσο δὲ μικρὸν τόπον, τὰ παλάτια ποῦ ἐκτίσαν καὶ αἱ γέφυραι ποῦ ἐξέυξαν καὶ αἱ πλατεῖαι ποῦ ἀνοῖξαν καὶ τὰ Μανειπιστήμια καὶ αἱ Ἀκαδημῖαι ποῦ ἴδρυσαν καὶ αἱ θριαμβευτικαὶ ἀψίδες καὶ αἱ ἀναμνηστικαὶ στήλαι ποῦ ὕψωσαν διαλαλοῦν εἰς τὸν κόσμον τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον, ποῦ ἐχάρισαν εἰς τὴν χώραν των.

Ὅλα αὐτὰ διακρίνονται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀἰφελ ἐξιδανικευμένα, ποιητικά, ὄχι κολοσσοὶ ὅπως εἶναι, ἀλλὰ ὅταν ζωγραφιῆς, ὅταν ἀκου-αρελίττες, ὅταν κομψοτεχνηματάκια, ὅταν παι-

Κλειώ. Ὡστε πιστεύεις σὺ, Ἀσπασία, εἰς τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξίν τοῦ Ὀδυσσεὺς;

Ἀσπασία. Δὲν ἤμπορῶ βεβαίως νὰ φαντασθῶ ὅτι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ δύο ἔπη εἶναι φανταστικά. Ὁ ἰωνικὸς πολιτισμὸς, παιδιὰ μου, εἶναι παλαιότατος καὶ διὰ νὰ ὑπῆρξεν ποιηταὶ τῆς περιωπῆς τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς σχολῆς του ἐν γένει, θὰ ὑπῆρξαν καὶ λαοὶ σύγχρονοὶ των παλαιόντων καὶ μαχόμενοι μὲ ἡρωϊσμόν, ἀλλὰ καὶ προαγομένοι ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας, ὅπως εἶναι μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἡ χώρα τῶν εὐτυχῶν Φαιάκων, ὅπως μᾶς τὴν περιγράφῃ ὁ Ὀμηρος.

Μελλομένη. Τί πολυτέλεια ἀλήθεια καὶ πόσον πλοῦτον πρέπει νὰ εἶχαν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι μὲ τὰ παλάτια τὰ φανταστικά, τὰ ἀμύθητα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι καταντοῦν κοινὰ μέταλλα καὶ ὀρυκτά. Ἐπειτα θαυμάζομεν διὰ τὴν εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα τοῦ χαρακτῆρος τῶν Φαιάκων καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν μὲ τὴν ὁποῖαν ἐπερνοῦσαν τὴν ζωὴν των.

Ἀσπασία. Βεβαίως ὁ πλοῦτος σκορπίζει τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν, ἀλλὰ πρέπει εἰς τοῦτο νὰ συντρέχουν καὶ ἄλλαι συνθήκαι. Τὸ ὠραῖον κλίμα ἡ γελαστὴ φύσις, ὁ ὠραῖος οὐρανός, κάμνουν καὶ σήμερον τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων εὐθυμον καὶ χαριτωμένην καὶ τοὺς κατοίκους τῆς εὐτυχείας. Ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴν ἀμέριμοι, μὲ ἄσματα καὶ χοροὺς, ἀπαράλλακτα κατὰ τὸν τύπον, τὸν ὁποῖον μᾶς ἀπεθανάτισεν ὁ Ὀμηρος εἰς τὴν θαυμασίαν τῆς ὠραίας καὶ προνομοιοῦχου νήσου περιγραφῆν.

Μελλομένη. Καὶ αἱ γυναῖκες σήμερον εἶναι ὠραῖαι καὶ ποιητικαί, ὅπως ἡ βασιλοπούλα Ναυσικά; Καὶ ἀπὸ τὰ δύο ἔπη ὁ γυναικεῖος τύπος ὁ ὁποῖος μοῦ ἀφῆκε περισσότεραν ὠραιότητα εἰς τὴν ψυχὴν εἶναι ὁ θυμιάσιος αὐτὸς τύπος τῆς κόρης τοῦ Ἀλκινόου.

Ἀσπασία. Καὶ εἶναι πραγματικῶς ὁ ὠραιότερος καὶ ἀφελέστερος γυναικεῖος τύπος. Μέσα εἰς τὰ ὠραῖα λειβάδια ὅπου ἡ Ναυσικά παίζει μὲ τὰς ἀκολουθούς τῆς, ἐνῶ τὸ κῦμα κυλᾷ τραγουδιστὰ εἰς τὴν ἀκρογαλιά, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς παρουσιάζεται τῆν γυμνός καὶ ἀφανισμένος, ἡ ἀντι-θεσις τῆς χαρᾶς, τῆς γελαστῆς φύσεως τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐμμορφιάς μὲ τὴν θλιψὴν καὶ τὴν δυστυχίαν εἶναι θαυμασία εἰκὼν, ζωντανή, δροσερά, περιπαθής. Ἡ πονετικὴ καλωσύνη τῆς Ναυσικάς εἶναι ἕνα μειδιάμα τῆς καλῆς φύσεως εἰς τὸν ναυαγόν.

Ναυδικὰ ἢ Φιλάρχειος.

γνιδάκια παιδιῶν μικρῶν. Οἱ γέφυρες ξεχωριστά, με τὰ κάγκελα τῶν σιδερένια ἢ χρυσοκέκτητα, ὅπως ἀναποδογυρίζονται εἰς τὸ καθρέπτισμα τοῦ νεροῦ ὁμοιάζουν νταιτέλες ἀράχνης πλεγμένες με τέχνην, κάτω ἀπὸ τῆς ὁποίας κινούνται ἄπαντα μικροσκοπικὰ ὑποκείμενα, ὅπως φαίνονται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἀμάξια καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο.

Εἰς τὸ στακτερὸν σύνολον δύο μόνον σημεῖα τῆς νέας πόλεως τοῦ Παρισίου, διακρίνονται πράσινα, μεγάλα, ἐπιβλητικά, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε δάση, οὔτε ἀγροί. Εἶναι ἡ στέγη τῆς *Grand Opera* καὶ τῆς ἐκκλησίας, τῆς *Madeleine*. Τὰ δύο ἴσως ὠραιότερα κτίρια τῶν Παρισίων ὡς ἀρχιτεκτονικῆ καὶ ὡς *decor* καὶ ὡς πλούτος τέχνης καὶ μετάλλων καὶ οἰκοδομησίων ὑλῶν.

Καὶ τὰ δύο εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν ρυθμὸν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἀντίγραφον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Παρθενῶνος, χωρὶς νὰ ἔχη φυσικὰ, οὔτε τὴν ἀερίνην ἐλαφρότητα τοῦ θεοῦ ἐρειπίου, οὔτε τὰ χρυσὰ χρώματα τῶν παληῶν μαρμάρων, ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὐρανὸς ζαφειρένιος, γελαστός, λουσμένος εἰς χύματα ἀπὸ πολύτιμες πέτρες δίδει τόσην λαμπρότητα εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐδῶ αἱ κιονοστοιχίαι καὶ αἱ μετώπαι καὶ τὰ ἀγάλματα εἶναι μαδρα ἢ στακτερά, τὸ σύνολον τοῦ κτιρίου φαίνεται βαρὺ καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς μέσα εἰς τὸ φαῖον περιβάλλον πέρνει ὄψιν μελαγχολικὴν καὶ πένθιμον, ὅπως μελαγχολικοὶ καὶ πένθιμοι εἶναι οἱ ἄγιοι καὶ οἱ χριστοὶ τοὺς ὁποίους στεγάζει.

Δὲν ἀγαπῶ τὴν Μαγδαληνὴν. Ἴσως διότι μοῦ φαίνεται ἱερόσυλος καὶ ἡ ἀπόπειρα ἀκόμη ἀντιγραφῆς τοῦ Παρθενῶνος. Ἴσως διότι τόσον ἀτυχῶς ἀποδίδει τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἰδικοῦ μας μεγάλου ναοῦ, ἴσως ἀκόμη διότι δὲν ἔχει ἔκφρασιν καὶ δὲν ἀποπνέει τὴν χαρὰν καὶ ὠραιότητα, τὴν ὁποῖαν ἐσκόρπιζε καὶ σκορπίζει δύο τῶρα χιλιάδες χρόνια γύρω του ὁ ναὸς τῆς ἰδικῆς μας Παρθένου.

Ἀπὸ μακρὰ ὅμως, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Πύργου ἢ Μαγδαληνῆ με ὅλας τὰς ἀτελείας τῆς ξεχωρίζει, διακρίνεται, ἐπιβάλλεται. Ἡ κιονοστοιχία τῆς φαίνεται πολὺ ἐλαφροτέρα, αἱ ἀρμονικαὶ γραμμαὶ τῆς θωπεύουν ξεχωριστὰ τὸ βλέμμα, τὸ σύνολον τῆς πέρνει ὀλίγην ἀπὸ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν γοητεῖαν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Διὰ τὴν Ὀπεραν δὲν ἠμπορεῖ νὰ λεχθῆ τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Διότι οὔτε ὁ ρυθμὸς τῆς εἶναι ἀμιγῆς, οὔτε οἱ στολισμοὶ τῆς εἶναι μελαγχολικοὶ καὶ θλιβεροί. Βωμὸς μεγάλος μιᾶς ὠραίας Τέχνης, ἴσως ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ὅλου, ἀν-

ταποκρίνεται εἰς τὴν παγκόσμιον καλλιτεχνικὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύει.

Ὁ Γοτθικὸς ρυθμὸς με τὰ τόξα του, ὁ Ἑλληνικὸς με τὰς Ἀττικὰς κιονοστοιχίας του, ἡ ἀναγέννησις με τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν τῆς κοσμητικῆς τῆς, ὅλαι αἱ ἐποχαὶ καὶ ὅλοι οἱ ρυθμοὶ ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν μεγάλην Ὀπεραν, τὸ μεγαλύτερον βεβαίως καὶ πλουσιώτερον θέατρον τῆς Εὐρώπης.

Κτίριον νεώτατον, μόλις τριάντα πέντε ἐτῶν, ἐκτίσθη ὀλόκληρον ἀπὸ φοβεροὺς ὀγκολίθους, ἀπὸ σίδηρα, ἀπὸ μάρμαρα πελώρια. ὥστε αἱ ἐσωτερικαὶ κιονοστοιχίαι τῆς μεγάλης κλίμακος νὰ εἶναι ἀπὸ μονοκόμματες μαρμάρινες κολόνες, ὡς εἶναι καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἀπὸ μονοκόμματους λίθους.

Τὸ Παρίσι ὕστερα ποῦ περιέφερε τὴν ὑπεράν του εἰς κάθε μεγάλην συνοικίαν καὶ κάθε ἴδρυμα ἀπέραντον, ὕστερα ποῦ τὴν εἶδε νὰ καίεται, δύο φορές μὲν εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας τοῦ *Palais Royal*, καὶ τρίτην εἰς τὸ μεγάλο κτίριον τῆς οδοῦ *Lepelletier*, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἰδρῦσῃ εἰς τὸ κεντρικώτερον σημεῖον τῶν μεγάλων *Boulevards* τὴν σημερινὴν Ὀπεραν, ἀληθινὰ ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Καὶ εἶναι αὐτὸ ἐξαιρετικὴ τιμὴ διὰ τὴν νεωτέραν Γαλίαν τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος, ὅτι δὲν ἴδρυσεν παλάτια διὰ πρόσωπα, ἀλλὰ διὰ τὴν Τέχνην. Παλάτι εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐργασθῆ οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχναι τῆς ἀπὸ τὸν *Millet* με τὸν θαυμάσιον Ἀπόλλωνα του, ἕως ὅλας τὰς ἄλλας δόξας τῆς Γαλλίας εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Ἡ ποίησις, τὸ δράμα, ἡ κωμῶδία, ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ, τὰ τραγουδάκια, τὸ εἰδύλλιον ὅλα παριστάνονται εἴτε εἰς *groupes* μαρμάρινα εἴτε εἰς τοιχογραφίας. Τὸ *foyer* τῆς εἶναι τὸ θαυμασιώτερον *foyer* τοῦ κόσμου. Ὁ θόλος τῆς εἶναι στολισμένος με τὰ ἀγάλματα τῶν μεγάλων μουσικῶν τοῦ κόσμου, αἱ γωνίαι τῆς εἶναι *groupes* θαυμάσια ἀπὸ χαλκῶν καὶ μαδρα μάρμαρα, με χρυσοὺς τόνους ποῦ τόσον ζωογονοῦν τὸ κτίριον, ποῦ τόσην τοῦ προσδίδουν χάριν.

Ἡ *Opera* εἶναι τὸ μόνον μνημεῖον ποῦ με ἐσυμφιλίωσε κάπως με τὸ μαῦρον μάρμαρον καὶ με τὰ ἀπὸ χαλκῶν ἀγάλματα. Συνειθισμένη ἀπὸ τὴν ἀσπίλον ἢ τὴν χρυσίζουσαν λευκότητα τῶν ἰδικῶν μας μνημείων, ἠσθάνθη πάντοτε μεγάλην ἀντιπάθειαν εἰς τὰ μαδρα κτίρια καὶ τὰ σκοτεινὰ ἐν γένει ἀγάλματα. Ἡ *Opera* εἶναι εὐθυμος, ζωντανή, πετακτὴ, με ὅλον τὸ σκοτεινὸν τῆς ἐξωτερικόν. Τὰ μάρμαρα ποῦ τὴν στολίζουν ἔχουν τόσην ζωὴν, κίνησιν καὶ ἔκφρα-

Ἡ ὨΔΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Σὺ, ποῦ σφογγῆς τὰ δάκρυα τῆς πεῖθ μικρῆς βοτάνης κι' ἀπῶνα λούλουδο ξερὸ μιὰ πεταλοῦδα κάνεις, ὅταν ἀνακλονίζονται στῶν Πυρηναίων τῆς πνοῆς ἢ μυγδαλιῆς τῆς Ρουσιγιῶν καὶ σὰν ἀνθρώπινες ζωές σκορποῦν τὰ φύλλα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

"Ὠ! σὲ λατρεύω, Ἥλιε. ἐσὲ, ὅπου τὸ φῶς σου τὸ χρυσό, γιὰ νὰ βλογγῆ τὰ μέτωπα, νὰ κάνῃ μέλι περισσό, μέσα σε κάθε λούλουδο, κάθε καλύδι μπαίνει κι' ἀμέτρητα μοιράζεται κι' ὀλόκληρο ἀπομένει ὡσὰν ἀγάπη μητρικὴ!

Σὲ ψάλλω, ψάλλῃ, δέξου με, σὺ, ποῦ τὸ φῶς σου ἀπλώνει στὸν κάδο ὅπου τὸ πρόστυχο κοινὸ σαποῦνι λιώνει, καὶ ποῦ διαλέγεις φεύγοντας ἀργὰ τὸ δειλινὸ τοῦ παραθύρου τὸ γυαλὶ τὸ ταπεινὸ γιὰ νὰ μᾶς πῆ τὸ χαῖρε τὸ στερνό!

Κάνεις νὰ στρέφουν κατὰ σὲ οἱ χρυσοπέταλοι ἡλιοι. ν' ἀστράφτῃ τοῦ καμπαναριοῦ ὁ χρυσοπετεινὸς κι' ὅταν μέσ' ἀπ' τῆς φλαμουριῆς διαβαίνης σὰν ἀχνὸς κάνεις ν' ἀναταράζονται στὸ χῶμα κύκλοι χίλιοι, τόσ' ὄμορφοι, ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς διαβῆ κανεὶς!

Φαίνεται σμάλτο ἀγνάντια σου τοῦ λαγηνιοῦ ἢ γυαλάδα σημάια κάθε κουρέλι ποῦ τὸ στεγνώνεις σὺ. χάρι σὲ σένα ἢ θυμωνιές, στρωμένες στὴν ἀράδα, δείχνουν κορφὴ χρυσῆ καὶ χρυσοστεφανώνεται μαζί των ἡ κυψέλη μόλις ἐσὺ φανῆς!

Δόξα σὲ σένα, Ἥλιε χρυσέ, στ' ἀμπέλια, στὰ λιβάδια, στὰ θολωτὰ τὰ πρόθυρα, στ' ἀχνὰ τῆς γλότης ὑράδια καὶ στοὺς φεγγίτες τοὺς ψηλοὺς, στοῦ κύκνου τὰ λευκὰ [πτερά!]

Σέρνεις ἀπέραντες γραμμές, φιλοδουλεύεις καθαρά!

Σὺ, ζωγραφίζοντας σκιά, κοντά-κοντὰ ἀπλωμένη σὲ κάθε τι ποῦ ἡ χάρι σου κ' ἡ λάμπη σου θερμαίνει σὲ κάθε ὠραῖο καὶ ζηλευτό, ἔτσι διπλὸ δείχνεις, με τὴ σκιά ποῦ ρίχνεις, σκιά, ποῦνε πολλὲς φορές πεῖθ ὄμορφῃ κι' ἀπ' αὐτό.

"Ὠ! σὲ λατρεύω, Ἥλιε μου! Ρόδα στὰ νέφη ἀπλώνεις, στὸ θάμνο λάμπη θεϊκὴ καὶ φλόγες στὴν πηγῆ! Παίρνεις τὸ δένδρο τ' ἄφωτο κ' εὐθὺς τ' ἀποθεώνεις! Χωρὶς ἐσένα, Ἥλιε χρυσέ, τὸ κάθε τι στὴ γῆ,

εἴτε μικρὸ ἢ μεγάλο, ὅ,τ' εἶνε θε νὰ φαίνονταν, ὅ,τ' εἶνε, τίποτ' ἄλλο!
(ἀπὸ τὴν Ἑστίαν) (Μετφοραῖς **I. Πολέμης**)

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Σαντεκλέρ»

Ὁ Σαντεκλέρ καὶ ἡ Φασιανὴ εἰς τὴν κάτωθι σκηνὴν εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ δάσου. Ὁ Σαντεκλέρ ἐξηγεῖ εἰς τὴν σύντροφόν του ὁποῖα εἶνε ἡ ἀποστολὴ του.

Σαντεκλέρ. Κύτταξέ με, Φασιανή, καὶ ἂν εἶνε δυνατόν, προσπάθησε ν' ἀνακαλύψης ἡ ἴδια, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν τῆς ὁποίας σύμβολον εἶνε ἡ μορφή μου, καὶ ἀναγνώρισε ἐν πρώτοις τὸν προορισμὸν μου ἀπὸ τὴν γραμμὴν μου. Καὶ ὅτι ἀνατεινόμενος ὡσὰν

σιν, ὥστε ἐξουδετερώνουν τὴν κατῆφειαν τοῦ χρώματος. Νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ μεγάλοι συνθέται καὶ αἱ μουσαὶ καὶ ὁ Ἀπόλλων εἶναι γύρω ἐκεῖ μαζευμένοι ὡς εἰς τὸ ἰδικόν των ἔδαφος καὶ σκορπίζουν γύρω των με τὰς παρουσίας των κόσμου ἀρμονιῶν καὶ ὠραιότητος.

K. PAPPEN

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σαντεκλέρ

Παραθέτομεν εἰς τὸ πεζὸν μίαν τῶν λαμπροτέρων σκηνῶν τοῦ θλυμαστοῦ ἔργου τοῦ Ροστάν. Τὴν εἴσοδον αὐτὴν τοῦ Ἀλέκτορος, τοῦ Σαντεκλέρ (Γκιτρῦ) προανήγγειλον ἤδη ἡ Περιστερὰ καὶ ὁ Κόσσυφος.

Ἡ Περιστερὰ πρώτη ἡ ὁποία τὸν ἀκούει λαλοῦντα ἀπὸ τοῦ περιστερεῶνος:

«Εἶν' Ἐκεῖνος ποῦ τὸ λάλημά του εἶνε πλέον ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὸ τοπίον παρὰ ἀπὸ τὴν κλιτῶν βουνοῦ ἢ ἀσπράδα τοῦ χωριοῦ» εἶν' Ἐκεῖνος ποῦ τὸ λάλημά του με ὅλα ἔχει κάπως γίνῃ ἕνα, εἶνε Ἐκεῖνος ποῦ ἡ φωνὴ του διαπερᾷ τὸν κυανοῦν ὀρίζοντα ὡσὰν βελόνα χρυσοῦ ποῦ πάντα περασμένη θὰ ἔρραπτε 'στὰς παρυφᾶς τ' οὐρανοῦ τὰ κράσπεδα τῆς κοιλάδος...»

Ὁ Κόσσυφος τότε παρουσιάζει ἀμέσως τὴν γελοιογραφίαν του.

Ὁ Κόσσυφος. «... Πάρε ἕνα πεπόνι ἀπ' τὸ Οὐφλέρ, ὡς κορμί· ὡς ποδάρια δύο σπαράγγια τοῦ Ἀρζαντέιλ· ὡς λαίμο μιὰ πιπεριά τῆς Βαγιόννης· ὡς μάτι ἕνα φραγκοστάφυλο τοῦ Μπάρλε Ντύκ· ὡς οὐρὰ ἕνα πράσσο τοῦ Ρουέν ποῦ νὰ συστρέφῃ τὴν κυανὴ του δέσμη· ὡς αὐτὶ, ὦ Σουασσὸν! ἕνα φασουλάκι... ἐτελείωσε ἔχεις τὸν κόκορα!

Ἡ Περιστερὰ.—Μὰ χωρὶς τὸ κοκορικὸ!

Ὁ Κόσσυφος.—Ναὶ μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν μικρὴ λεπτομέρειαν βλέπεις πόσῳ μοιάζει;

Ἡ Περιστερὰ.—Καθόλου. Ἐγὼ βλέπω κάτω ἀπὸ πτερὰ περικεφαλαίας νὰ ἔρχεται ὁ ὑπερήφανος Ἰππότης τοῦ θέρους, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ γίνῃ χρυσοφρακτος φίνεται νὰ ἐδανείσθη ἀπὸ κανέν ἐσπερινὸν ἄρμα ἐφ' οὗ αἱ θημωνιαὶ σιγοτρέμουν τὸν μαנדύαν του ποῦ τὸν ἀνασηκῶνει διὰ δρεπάνου...

Εἰσέρχεται ὁ ἀλέκτωρ.

Σαντεκλέρ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, με μακρὸν λαρυγγώδη στόνον· Κό...

σάλπιγγι, ανακαμπυλούμενος ὡσάν ζωντανόνκυνηγετικόν κέρασ, εἶμαι πλασμένος διὰ τὸ ἐλίσειται μέσα μου ὁ ἦχος καὶ τὸ τελειοῦται ὅπως διὰ τὸ νήχεται εἶνε πλασμένη ἡ ἀγριόπαπια!.. Στάσου!... Παρατήρησε ἀκόμη ὅτι ἀνυπόμονος καὶ ὑπερήφανος καὶ ἀποζέων τὸ χορτάρι μετὰ τὴν νύχια μου, φρίνομαι ὡσάν ν' ἀναζητῶ στὸ ἔδαφος διαρκῶς κἄτι τι...

«Δὲν λαλῶ ποτὲ παρὰ μόνον ἀφοῦ τὰ ὀκτὼ μου νύχια, ξερρίζοντα τὴν γλῶσση καὶ πετῶντα τὰ χαλίκια, ἀπαντήσουν τὸ μαῦρο καὶ μαλακὸ χῶμα! Τότε ἐρχόμενος εἰς συνάφειαν μετὰ τὴν γῆν λαλῶ... καὶ εἶνε τοῦτο ἡδὴ τὸ ἦμισυ τοῦ μυστηρίου, Φασιανῆ, τὸ ἦμισυ τοῦ ἀπορρήτου τοῦ λαλήματός μου... τὸ ὅποσον δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἄσματα ποῦ ἄδει κανεὶς ἀναζητῶν αὐτὰ, ἀλλὰ ποῦ τὰ προσδέχεται ἀπ' τὴν γενέθλιον γῆν ὡσάν χυμὸν!

Καὶ ἡ ὥρα ποῦ πρὸ πάντων ὁ χυμὸς αὐτὸς μέσα μου ἀνυψοῦται, ἡ ὥρα ποῦ ἔχω μεγαλοφυΐαν, ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ποῦ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ἡ αὐγὴ ἐνδοιάζει στὰ πρόθυρα τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ. Τότε ἔμπλεως ἀπὸ μίαν φρικίασιν φύλλων καὶ στελεχῶν, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἀπαραίτητον, καὶ ἐντεινῶ ἀκόμη περισσότερο τὴν ὡς σάλπιγγος ἀνάκαμψίν μου καὶ τὴν ὡς κυνηγετικὸν κέρατος καμπύλην μου. Ἡ γῆ λαλεῖ μέσα μου ὡσάν μέσα εἰς κόγχην. Καὶ γίνομαι ἔτσι, παύων ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ἐν οἰονδήποτε πτηνόν, ἡ σάλπιγγι ἡ οἰονεὶ ἐπίσημος, διὰ τῆς ὁποίας ἡ κραυγὴ τῆς γῆς ἐκπέμπεται πρὸς τὸν οὐρανόν!

Λαλῶ! Εἰς μάτην ἡ νύκτα θέλουσα νὰ συνθηκολογήσῃ μοῦ προσφέρει τὸ λυκαυγές, λαλῶ! Καὶ ἔξαφνα...

Φασιανῆ. Σαντεκλέρ!

Σαντεκλέρ. Ὁπισθοχωρῶ βλέπων ἐμὲ αὐτὸν ὀλόχρυσον, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἐγὼ ὁ Πετεινὸς ἔκαμα ν' ἀνατεῖλη ὁ ἥλιος!

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Chantecler)

Προχθὲς ἐδημοσιεύσαμεν ἓνα μικρὸν μέρος ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς κ. Πολ. Δημητρακοπούλου εἰς τὸν Παρνασσόν. Ὁ ἐπίλογός τῆς τὸν ὅποιον δημοσιεύομεν σήμερον δίδει πληρεστέραν ἰδέαν τοῦ ἀγνώστου τῆς Ἑλληνίδος κυρίας, ἡ ὁποία μετὰ τὴν χάριν καὶ τὸσον ὡραίαν ἐπαγγελίαν ἐχρωμάτισε κάθε φράσιν τῆς καὶ ἐτό-

νισε τὰ ὡραῖα καὶ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ ἀναγνώσματος τῆς.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

... «Ὡς σταματήσωμεν τὴν ἐπισκόπησιν τῆς πνευματικῆς τῆς Ἑλληνίδος κινήσεως ἕως ἐδῶ. Διότι ἐδῶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ἔκαμεν σταθμὸν ἀναπαύσεως, μετὰ τὰς τόσας τοῦ μεγάλης ἐξελικτικῆς σταδιοδρομίας. Καὶ ἐσταμάτησεν ἐπὶ τέσσαρας ὀλοκλήρους αἰῶνας ὑποδουλωμένος καὶ τυραννούμενος ὡσάν ὅμως ἡ δουλεία αὕτη νὰ ἦτο δριμύ τουωτικὸν διὰ τὸν ἠθικὸν του ἐν γένει ὀργανισμόν, ἀνέκυψεν ἀκμαῖος καὶ δυνατός, ὅπως τῶρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον μᾶς φανερώνεται.

Ἄληθεια! εἰς ὅλας τὰς μεγάλας δυνάμεις τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὰς συνολικὰς ὅπως εἶνε ἐν ἔθνους, καὶ εἰς τὰς μεμονωμένας, ὅπως εἶνε μία ψυχὴ, ἡ μικρὰ κατάπαυσις τῆς ἐνεργείας διπλασιάζει κατόπιν τὸν ὀργανισμόν καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐκδηλώσεις.

Δύο ὀλοκλήροι χιλιετηρίδες παρήλθον πρὸ ἡμῶν, ὀραματιζόμενοι τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνίδος γυναικός, τῆς γυναικός τῆς μαθηματικῆς, τῆς ἐπιστήμονος, τῆς φιλοσόφου, τῆς συγγραφέως, τῆς ζωγράφου, τῆς ποιητριάς, τῆς μουσικῆς. Ἐὰν ἐμνημονεύσαμεν τὰς ποιητριάς κατὰ τι πλειότερον, τὸ ἐκάμαμεν, διότι ἡ φύσις καὶ ἡ τάσις τοῦ γυναικείου τῆς ἑλληνίδος πνεύματος ἔρρεπεν εἰς τὴν ποίησιν μᾶλλον ἢ εἰς τὰς ἄλλας τέχνας καὶ ἐπιστήμας. Πλὴν ἡ ἀτελής μου αὕτη μελέτη δὲν ἤρκει διὰ πνεύματα τόσον ὑπέροχα! θὰ ἐχρειάζετο δυνάμεις ἐκφράσεως καὶ περιγραφῆς καὶ ἀναπαραστάσεως πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου. Καὶ θὰ ἐχρειάζετο ἀκόμη λεκτικὸν μελίρρυτον καὶ γραφίς ἐμβαπτισμένη εἰς τὰς μαγικὰς ἐκείνας τῶν ἀρχαίων πηγῶν, ποῦ ἐφανέρωναν τὰς μορφὰς μετ' ἀλήθειαν εἰς τὰς βαθεῖας τῆς μελέτης ὡρας, ἐπαναδίδουσαι ἀρμονικωτέραν τὴν φωνὴν τῶν καὶ τέλος μοῦ ἐχρειάζοντο περισσότερο ἱστορικὰ δεδομένα.

Ἐν τούτοις καὶ αἱ ὀλίγαι αὗται πληροφορίες δὲν ἠμπόδισαν, ὥστε νὰ φανῇ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ὑπερτέρα πάσης ἄλλης εἰς τὴν ἀνάδειξιν μεγάλων γυναικῶν. Ἐὰν δὲ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ μέρους γυναικῶν ἀξιώσεις ἰσοτιμίας πρὸς τὸν ἄνδρα, ἡ ἀξίωσις αὕτη πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναικὰς τῆς Ἑλλάδος. Διότι ἐξ αὐτῆς δὲν παρήχθησαν μόνον γυναικὲς συγγραφεῖς καὶ ἐπιστήμονες καὶ ποιήτριαι παραπλεύρως αὐτῶν ἐβάδισαν μεγαλοπρεπῶς καὶ γυναικὲς εἰς τὴν ψυχὴν ἐξαιρετικὰ καὶ εἰς

τὸν χαρακτήρα ποῦ ἐθυσιάσθησαν ἡρωϊκῶς εἰς πολέμους, καὶ παρώτρυναν εἰς μεγάλας ἐθνικὰς ἰδέας, καὶ ἐκοπίασαν διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος καὶ ἀνεδέχθησαν πρότυπα ἀρετῆς καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς ἀρτισυστάτους κοινωσίας. Καὶ μάλιστα, ὡς τὸ εἴπωμεν εἰλικρινῶς, αἱ γυναῖκες ἐκείναι τῶν ὑπερόχων χαρακτήρων, καὶ ἐξαιρετικῶς εὐγενικῶν καὶ αἰσθητικῶν ψυχῶν, πολλὰς ὠφέλησαν καταφανέστερον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐκλεκτὰς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς γνώσεως, περὶ τῶν ὁποίων ὀμίλησα σήμερον. Διότι ἐὰν τὰ πνευματικὰ προτερήματα εἶνε κἄτι σπάνιον καὶ θαυμαστὸν εἰς τὴν γυναικᾶ, εἶνε ἐξ ἴσου σπάνια καὶ θαυμαστὰ τῆς ψυχῆς τὰ προτερήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἑλλειψις ἀφίνει καταφανέστατα χάσματα καὶ εἰς τὴν μεγαλειότεραν πνευματικὴν εὐφυΐαν.

Ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ ἀριστοκρατικὰς δεσποῖνας τοῦ Φαναρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Βλαχίας. Χωρὶς νὰ εἶνε πνευματώδεις καὶ σοφαί, ἀλλ' ἐπαγωγοὶ καὶ χαριτολόγοι καὶ κομψαὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις τῶν, διηύθυνον ἀρχοντικούς καὶ περιωνύμους καὶ πλουσιωτάτους οἴκους. Πολλάκις μάλιστα ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς σκέψεως καὶ τῆς τέχνης συμπάθειά τῶν, ἐδώρησεν εἰς τὸν κόσμον σοφούς οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς θὰ ἐθάπτοντο ὑπὸ τὰ ράκη τῆς ἰδίας πενίας τῶν.

Ἄς λάμπουν πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀθανασίας τῶν αἰμορφῶν ἀμφοτέρων τῶν ἐκλεκτῶν κλάδων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Καὶ χειροκρατούμεναι αἱ ὑπέροχοι γυναῖκες εἰς τὸ μέλλον, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὡς ἐξασκοῦν εἰς αἰῶνας τὴν ἀγίαν ἐπίδρασιν τῶν ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας — ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ σκεπτομένου καὶ τῆς αἰσθανομένης ψυχῆς.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ἐνα μόνον πρᾶγμα ἐτάραττε τὴν χαρὰν τῆς ἦτο ἡ ἐχθρική στάσις τῆς ρωμαϊκῆς αὐτῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, στάσις ὑποκρυπτομένη καὶ σκεπασμένη μετ' ὄλους τοὺς τύπους τῆς εὐγενείας, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἐννοοῦσεν ἐξαιρετὰ. Ἐγεύματισε πολλάκις εἰς

τὸ παλάτι τῶν Sant-Anna, καὶ πάντοτε εἶχε τὴν αἴσθησιν ὅτι δὲν ἤρρεσε εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ὅτι ὁ κάθε τῆς λόγος ἐγεννοῦσε καὶ δυσἀρέσκειαν. Ἐκείνη δὲν ἐννοοῦσε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, οἱ ὅποιοι εἶχαν σταματήσει εἰς τὸ παρελθόν. Τῆς ἔκαμναν τὴν ἐντύπωσιν ὀρολογίων σταματισμένων, καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου εὐρέθη εἰς κακὴν διάθεσιν, ἐξέφρασε εἰς τὸν Λέλο τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπου εἶχε νὰ περᾶσῃ ἓνα ἠλεκτρικὸν ρεῦμα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ διὰ τὸν τὸ ἀνανεώσῃ καὶ νὰ τοῦς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς προλήψεις τὰς συσφρασεμένας εἰς αὐτούς καὶ αἱ ὁποῖαι τοὺς κατέστρεφον. Εἰς τὸν κύκλον τῆς κομῆσεως Sant-Anna, ἡ Δώρα εἶχε ἐν τούτοις κατορθώσει νὰ ἔχῃ δύο φίλους: τὸν καρδηλιάνιον Σαλθόνη, καὶ τὸν δικηγόρον Ὀρλάνδη. Δὲν ἀμέλησε νὰ καλλιέργησῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ κληρικοῦ. Τῆς ἤρρεσε καθ' ἡμέραν καὶ περισσότερον. Ἐγνώριζεν ἐξ ἐνοστίκτου ὅτι ἦτο δύνάμις καὶ ἐσέβετο ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅπως ἐπεριφρονοῦσεν ὅλας τὰς ἀδυναμίας. Πάντοτε ἐκείνος προσπαθοῦσε νὰ στρέψῃ τὴν ὀμιλίαν διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν ἤκουεν ὀμιλοῦσαν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἰδιορρυθμία τῆς νέας ἀνεψιάς του ἔφερε συχνὰ παροδικὰ μειδιήματα εἰς τὰ μαῦρα μάτια του, καὶ πολλὰς φορὰς εἶχε τὸν θρίαμβον αὐτὸν νὰ κατορθῶνῃ εἰς τὴν συζήτησιν νὰ πηγαίη μετὰ τὸ μέρος τῆς. Ὁ δικηγόρος Ὀρλάνδη καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν πρακτικὴν εὐφυΐαν τῆς, ἀπὸ τὴν φυσικὴν καὶ διανοητικὴν τῆς ἐνεργητικότητα δὲν ἐφοβήθη νὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἡ Ἀμερικανὶς αὐτῆ, ἦτο ἡ πραγματικὴ σύζυγος ὅπου ἤρμοζεν εἰς τὸν Λέλο. Τὴν ὑπερασπίζετο εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις μετὰ μεγάλην ἐπιδεξιότητα καὶ δὲν παρέλειπε νὰ κάμῃ νὰ λάμπουν οἱ ἀρεταὶ τῆς. Κατὰ παράκλησιν τῆς, τῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν Sant-Anna, καὶ μετὰ τὴν ἀδειαν τῆς κομῆσεως, μετὰ κἄποιαν ἐπιφύλαξιν τὰ συμπερόντα τῆς οἰκογενείας.

Ἡ δις Καρόλ, ἡ ὁποία ἐθεωροῦσε τὴν μητέρα τῆς ὡς μεγαλειότεραν ἀδελφὴν, ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὸ ὑπεροβικὸν σέβας, ὅπου ὁ Λέλο εἶχε διὰ τὴν ἰδικὴν του. Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου τὸν εἶδε νὰ ὑποκλίνεται ἐμπρὸς τῆς, σὺν μικρὸν παιδί καὶ νὰ τῆς φιλῇ τὸ χέρι, ἔμεινεν ἄφωνος ἀπὸ ἐκπληξίν, ταραχμμένη, καὶ μετὰ καποιοῦ σφίξιμο εἰς τὴν καρδίαν ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δὲν ἦτο ἀκριβῶς τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος μετ' ἐκείνην.

Ἡ Δώρα κατ' ἀρχὰς ἐπιθυμοῦσε ὁ γάμος τῆς νὰ τελεσθῇ εἰς τὴν Ρώμην, μετὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ἐπειδὴ ἦτο προτεστάντα ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα λειτουργία, ἀπεφάσισε τὸ

Παρίσι και ο Λέλο ήτο ιδιαίτέρως ένθουσιασμένος. Γάμος μακρὰν ἀπὸ τὴν Ρώμην τὸν ἀνακούφιζε πολὺ, ἰδίως ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ παρευρίσκετο ἡ μητέρα του καὶ ἡ πριγκίπισσα Μαρίνα εἰς αὐτόν.

Ὁ δικηγόρος Ὁρλάνδη εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιον μὲ τοὺς ἐνοικιαστὰς τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ παλατιοῦ τοῦ Sant-Anna. Μανθάνουσα τοῦτο ἡ δεσποινὶς Καρόλ μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσε νὰ κρατηθῆ νὰ μὴν κάμῃ μερικὰ βήματα εὐθύμου χοροῦ. Ἡ ἰδέα νὰ κατοικήσῃ εἰς μικρὰν τιὰ πλατεῖαν λησμονημένην, μεταξὺ τοίχων πάχους ἑνὸς μέτρου καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ τὴν πενθερὰν τῆς τὴν εἶχε τρομάξει. Βλέπουσα τὸ ἀπογοητευμένον ὕφος τοῦ Λέλο τοῦ εἶπεν εὐθύμως.

— Μὴν βασανίζεσαι. Εἶνε πάντοτε εὐκολὸν νὰ κατοικήσῃ κανεὶς πριγκηπικὰ εἰς τὴν Ρώμην. Ἐπειτα ἡμποροῦμεν νὰ κτίσωμεν ἄλλο παλάτι.

— Νὰ κτίσωμεν παλάτι! Εἶπε ὁ κόμης, ἀφοῦ ἔχομεν ἓνα, τὸ ὅποῖον εἶνε θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς!

— Ναί, ἀλλὰ λείπει ὁ ἀέρας καὶ τὸ φῶς, τὸ ὥραϊον φῶς τὸ ὅποῖον φονεῖ τὰ μικρόβια... καὶ τὰς προλήψεις!

Αἰφνίδιος μορφασμὸς πόνου ἀλλοίωσε τὸ πρόσωπον τοῦ Λέλο. Ἡ ψυχὴ τῶν προγόνων, τῶν Sant-Anna τῆς ἄλλοτε, διεμαρτύρετο βεβαίως, ὅπως τὸ εἶχε πῆ ἢ κ. Ρονάλδου ἐναντίον τοῦ νέου πνεύματος καὶ τοῦ ἱεροσύλου νεωτερισμοῦ. Τὸ μικρὸν περιστατικὸν τῆς λέσχης εἶχεν ἀπογοητεύσει τὴν κ. Ρονάλδου ἀπὸ τὸ Monte Carlo, ἠθέλησε νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένην διὰ τὰς Κάννας. Μετὰ διαμονὴν μιᾶς ἐβδομάδος ἐπέστρεψε εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸν σύζυγον τῆς, τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ τὴν θεῖαν τῆς, καὶ ὅλοι ἔμειναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Gastilione.

Ἡ συναίσθησις τοῦ ἔρωτος τῆς διὰ τὸν Sant-Anna ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἑλένην ἓνα εἶδος φρίκης πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῆς, μίαν βαθεῖαν ταπεινώσιν. Ἡ νίκη τῆς τοῦ Ouchy δὲν ἦτο, ἔάν τὸ ἐξήταξε καλὰ, παρὰ ἦττα. Ἡ προφητικὴ εἰδοποίησις διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε γελάσει, τῆς ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην. Κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, ἔπεσε εἰς τὴν παγίδα ὡς μαθήτρια σχολείου. Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐκοκκίνιζε φοβερά. Καὶ ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἄτρωτον καὶ εἶχεν ἐλλέξῃ ὡς ἔμβλημα τῆς τὴν σαλαμάνδρα! Ὅποῖον ψεῦδος! Ὅποῖος ἐμπαιγμός!.. Καὶ ὠργισμένη ἐναντίον τοῦ ἀθῶου ἐρεπετοῦ, τὸ ὅποῖον δὲν τῆς εἶχε μεταδώσει τὴν δύναμιν του, ἔρριψε εἰς τὸ βλῆθος ἑνὸς κιωτιοῦ τὴν σφραγίδα, ὅπου ἦτο γλυμμένον τὸ ἔμβλημα, ἔπειτα

τὸ ἀπὸ ἀδάμαντας κόσμημα. τὸ ὅποῖον ἐφοροῦσε μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν.

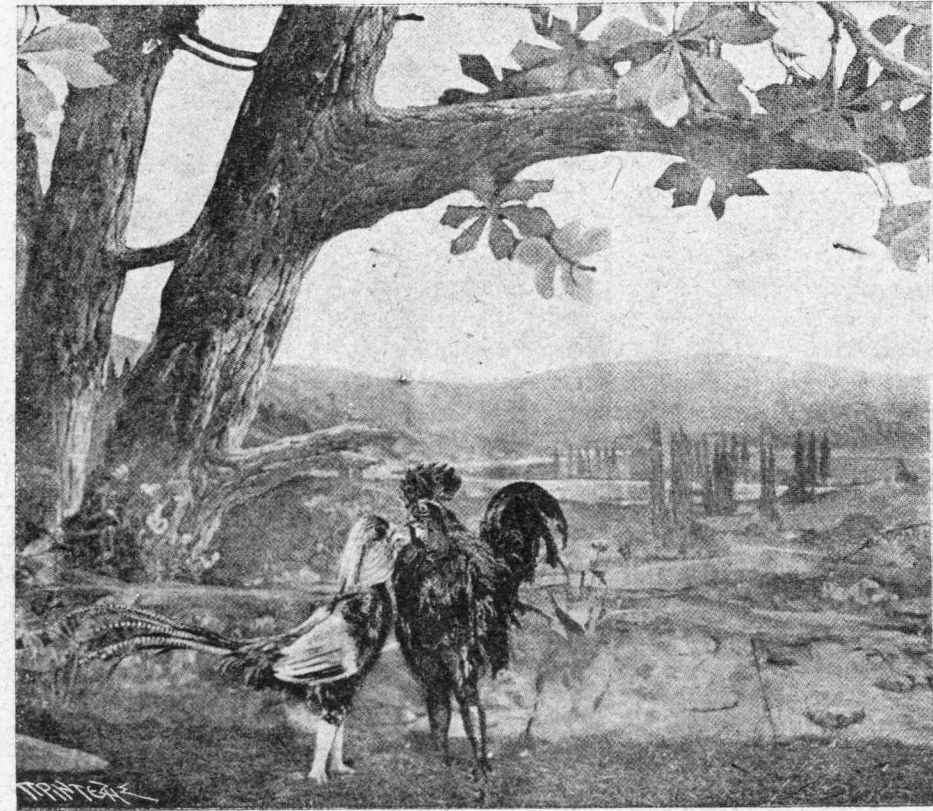
Ἡ ἠθικὴ ταρχὴ δὲν διήρκεσε πολὺ εἰς τὴν Ἑλένην.

Ἡ ἀξιοπρέπειά τῆς, ἡ τιμιότης τῆς ἔλαβαν ἀμέσως τὰ ὄπλα ἐναντίον τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου, τὸ ὅποῖον τὴν προσέβαλλε, τὸ ὅποῖον τῆς ἐφαίνετο ὡς κηλὶς εἰς τὴν ζωὴν τῆς. Εἶχε μελετήσῃ ὀλίγον ὄλας τὰς θρησκείας καὶ ἐπὶ τινα καιρὸν εἶχον κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς οἱ Χριστιανοὶ Σοφισταί, τῶν ὁποίων ὄμιλος εὕρισκεται εἰς τὸ Παρίσι καὶ οἱ ὁποῖοι παραδέχονται τὴν μεταφυσικὴν θεραπείαν. Ἐπίστευε μαζὴ μὲ αὐτοὺς, ὅτι ἡ ἐπιμένουσα θέλησις εἶναι ἀξίη νὰ κάμῃ θαύματα καὶ ὅτι ἡ σκέψις ἀρκεῖ νὰ χειροτερεύσῃ τὸ κακὸν ὁποιοῦνδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀναζωογονοῦσα αὐτὸ εἰς τὸν ὄργανισμόν. Μὲ ἀποφασιστικότητα ἀπεμάκρυνε τὴν ἰδικὴν τῆς ἀπὸ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ὅπου τῆς προσενοῦσε τὸσον πόνον. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς προσπάθειάς τῆς ὁ ἔρωσ ἐκείνος ἐζούσε εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ παρὰ τὴν θέλησίν τῆς τὴν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνεται πλῆθος αἰσθημάτων, τὰ ὅποια καμμιά φορὰ τὴν ἐκυρίευαν. Ὡμιλοῦσε, δισκέδαζε, ἐφρόντιζε διὰ τὰς τουαλέττας τῆς, καὶ διὰ μέσου ὄλων τῶν φαινομένων τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ζωῆς, ἄκουε τὴν θερμὴν φωνὴν τοῦ Ἰταλοῦ, ἠσθάνετο τὸ χαίδημα τῶν ματιῶν του. Οἱ λόγοι του τοῦ θαυμασμοῦ ἐπαναλαμβάνοντο εἰς τὸ πνεῦμα τῆς, καὶ ματαίως προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν μυστικὴν αὐτὴν δύναμιν· μίαν ἡμέραν ἀπογοητευμένη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ, εἶπε δυνατὰ:

— ὦ! βεβαίως! αὐτὸ τὸ ὀφείλω εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ λατινικὸν αἷμα, τὸ ὅποῖον ἔχω εἰς τὰς φλέβας.

Ἄρχισε νὰ περιπλανᾶται ἀσκόπως καὶ μόνη εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως εἶχε κάμει καὶ εἰς τὴν Ρώμην.

Οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Ἰουνίου. Ἡ συνάντησις τῆς Δώρας καὶ τοῦ θεῖου τῆς ὑπῆρξε τρικυμῶδης. Διὰ πρώτην φορὰν δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἠσυχάσῃ καὶ τὸν ἀφοπλίσῃ. Τὴν ἐπέπληξε μετὰ ζωηρότητος διὰ τὴν ἔλλειψιν τιμιότητος πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἀσκώτ. Τῆς εἶπε ὅτι συνκατετίθετο νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν γάμον τῆς μόνον πρὸς χάριν τῆς μητέρας τῆς. Ἐπειτα παραφερόμενος ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, τῆς εἶπε, ὅτι ἀφοῦ θὰ ἐξεπλήρωνε τὸ καθήκον αὐτὸ τοῦ κηδεμόνος, δὲν ἐνοοῦσε νὰ ἔχῃ πλέον καμμίαν σχέσιν οὔτε συμφεροντολογικὴν, οὔτε φιλικὴν μὲ τὴν κόμισσαν Sant-Anna. Μόλις ἤκουσε αὐτὰ ἡ Δεσ. Καρόλ, παρεφέρθη καὶ αὐτὴ καὶ ἀπήντησε ὅτι,

Ἡ ΟΡΝΙΘΑ ΦΑΣΙΑΝΗ ΚΑΙ Ὁ CHANTEKLER. ΠΡΑΞΙΣ Β'

ὁ Λέλο τῆς ἀρκοῦσε καὶ ὅτι μαζὴ του δὲν εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ κανένα ἄλλον.

Ἡ ὑποδοχὴ ὅπου ὁ κ. Ρονάλδος ἔκαμε εἰς τὸν μέλλοντα ἀνεψιὸν του, ἦτο ἀπλούστατα εὐγενὴς καὶ ψυχρά. Οἱ δύο ἄνδρες ἐξήτασαν ἀλλήλους μὲ περιέργειαν.

Ὁ κόμης ἤρε τὸν Ἀμερικάνον ὅτι εἶχε ὕφος μᾶλλον ἀνθρώπου τῆς ἐκκλησίας, ἔπειτα ἐθυμήθη τοὺς λόγους τῆς Ἑλένης καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Ἐνα θαυμάσιον ὄν, ναί... ἀλλὰ πλασμένον δι' ἄλλα πράγματα καὶ ὄχι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἀπεγοητεύθην πολὺ γρήγορα!» ἐπρόσθεσε μὲ τὸν ὥραϊον τοῦ ἰταλικὸν κυνισμόν.

Ὁ κ. Ρονάλδος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν θαυμάσῃ τὸν Sant-Anna. Τὸ δεῖγμα αὐτὸ φυλῆς ἀρχαίας καὶ ὥραίας τοῦ ἐπεβλήθη. Καὶ ὅμως εἶχε δι' αὐτὸν ἐντύπωσιν πολὺ ὀλίγον εὐνοϊκὴν.

Ἐνας ἄχρηστος ἐπικίνδυνος, —εἶπεν εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλένης, — ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πέρουν χωρὶς τύψιν συνειδήσεως τὰς γυναῖκας καὶ τὰς ἀρραβωνιαστικὰς τοῦ ἄλλου... Ἐνας τιποτένιος ἐπὶ τέλους, μόνον μίαν ἀνόητη σὰν τὴν Δώρα ἡμποροῦσε νὰ τὸν προτιμήσῃ ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον Ἀσκώτ.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Εἰς τὸ τραπέζι—ἦτο ἡ πρώτη βραδεῖα ποῦ ὅλοι ἔτρωγαν μαζὴ μετὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Στέφα— δὲν ἔγεινε διόλου λόγος διὰ τὸ ταξίδι. Ὁ Στέφας ἦτο σκεπτικὸς καὶ ἀμίλητος. Αἱ δύο γυναῖκες ποῦ καὶ ποῦ ἀντήλλασαν δύο λέξεις περὶ τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ἡ ὑπηρετρία ὡς κατάσκοπος, ἐνῶ ἐσέρβιρε καὶ ἐφαίνετο ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, ἐπαρakoλουθοῦσε κάθε βλέμμα, κάθε λέξιν, κάθε κίνησιν των. Εἶχεν ἀντιληφθῆ ἀπὸ πρὶν ὅτι εἶχαν συναντηθῆ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσε νὰ ἀκούσῃ τί εἶχε λεχθῆ μεταξύ των. Ὅπως δὴποτε ἅμα ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, παρηκολούθησε τὴν Ἄννα καὶ τῆς εἶπε χαρούμενη: Αἰ πάω νὰ λύσω τῆς βαλίτσες σας καὶ νὰ ἐτοιμάσω τὸ κρεβάτι σας. Γιατὶ βέβαια δὲν θὰ φύγετε περὶ ἔτσι βιαστικὰ. Τὰ πράγματα διορθώθησαν, δόξα σοι ὁ Θεός! ἐπρόσθεσε. Κι' ἂν ἤξερατε πόσον χάρηκα γιὰ σὰς, κυρία Ἄννα, γιατί ἀλήθεια ἡ ἀδικία μ' ἐπνιγε...

Όλα αυτά ελέχθησαν βιαστικά, γρήγορα, χωρίς να δοθῆ καιρός εις τὴν Ἄνναν οὔτε νὰ διακόψῃ, οὔτε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἄλλως τε δὲν εἶξερε καὶ τί νὰ πῆ. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ μάλιστα νὰ δώσῃ οἰανδήποτε ἀπάντησιν, ἠρώτησεν ἂν ἦλθε τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς φέρουν τὸν καφέ της εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου εἶχε νὰ τελειώσῃ τὴν τακτοποίησιν τῶν χαρτιῶν καὶ νὰ γράψῃ βιαστικά πολὺ γράμματα. Καὶ πραγματικῶς διευθύνθη εἰς τὸ γραφεῖον, ἔπου ἐσυνέχισε τὴν πρωτὴν της ἐργασίαν.

Ὁ Στέφανος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιον του. Εὐρίσκετο ἀνήσυχος, νευρικός, στενοχωρημένος. Τώρα πλέον εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἄννα ἦτο θυμᾶ. Καὶ ἀγανακτοῦσεν ἐναντίον τῆς Ἀμάλιας, ἡ ὁποία δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῆ τὴν θυσίαν τῆς τιμῆς ἐκείνης, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἰδικὴν της ἀθωότητα.

Ἔως τώρα εἶξευρε τὴν Ἀμάλιαν ἐπιπολαίαν ἐγωίστριαν, γυναῖκα τοῦ θυρόδου, τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλὰ εὐσυνείδητον κάπως καὶ εἰλικρινῆ. Τώρα ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ τὸν ἐπέειραζε τόσον, ὅσον καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι τὸν ἐπρόδιδε. Θὰ ἔφευγαν, θὰ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸ σκάνδαλον, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶχε πάρει τὸν κατήφορον αὐτόν, ποῖος τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ ἐπανελαμβάνετο εἰς τὸ Παρίσι, εἰς μίαν τόσο μεγάλην καὶ διεφθαρμένην πόλιν, ὅτι εἶχε συμβῆ εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ἡ Ἀμάλια ἦτο νόστιμη καὶ ζωηρά. Ἦθελε νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ζωὴν μὲ κάθε τρόπον, δὲν ἠνείχετο καμμίαν στενοχωρίαν, καμμίαν πίεσιν κανένα δεσμόν. Αὐτὸς δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὴν περιορίσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μεταβάλῃ τὰς συνήθειάς της. Τὸ σκάνδαλον ὑπὸ διαφόρους μορφὰς θὰ τὸν παρηκολούθει ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαγε. Ἄλλως τε δὲν θὰ ἐγίνετο ποτέ δεσμοφύλαξ μιᾶς γυναικός, ἔστω καὶ ἂν τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἄλλ' ἄρ' ἄγε τὴν ἀγαποῦσε; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἐπρόβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἀμφίβολος. Ἄν τὴν ἀγαποῦσε θὰ εἰλκυστο τόσον πρὸς τὴν Ἄνναν; Ὅτι εἶχεν αἰσθανθῆ τὸν μεγάλον πόνον ποῦ ἠσθάνθη ὅταν ἡ Ἄννα τοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἔνοχος; Δὲν θὰ τοῦ ἦτο βέβαια ἀδιάφορος, ἐσκέπτετο πάλιν. Ἀγαποῦσε νὰ τὴν αἰσθάνεται νὰ πλημμυρῆ τὸ σπῆτι μὲ τὰ δροσερὰ γέλοια της, νὰ τοῦ φέρῃ εὐθύμως πάντοτε καὶ θυροβώδης τὰς εἰδήσεις, νὰ τοῦ διηγῆται τὰ κέρδη καὶ τῆς ζημιᾶς της; ἀπὸ τὰ χαρτιά, κάποτε δὲ καὶ νὰ τοῦ ὁμιλῆ διὰ τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα ποῦ εἶχε διαβάσει. Εἶχε συνειθίσει νὰ τὴν αἰσθάνεται κοντὰ του, ἀπαράλλακτα ὅπως αἰσθανόμεθα ἕνα παιδί ἄτακτο, ζωηρό, ἀλλὰ δικό μας, καὶ

δι' αὐτὸ μεθ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά του συμπαθές. Δὲν ἀντιπροσώπευε τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ' ἦτο μιὰ ἀνακούφισις εἰς τὸ φοβερὸν σκότος ποῦ ἦτο καταδικασμένος νὰ ζῆ.

Ἔως τώρα εἶχεν ἀποδώσει τὴν ἀπ' αὐτὸν ἀπομάκρυνσιν της μετὰ τὸ δυστύχημά του εἰς τὸν ὑπερβολικὸν χαρακτήρα της ποῦ δὲν ἤμποροῦσε νὰ συνειθίσῃ μὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν συμφορὰν. Τώρα ἐννοοῦσεν ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσεν, ἀλλ' οὔτε ἴσως τὸν εἶχεν ἀγαπήσει ποτέ. Τὸ πάθημά του τὴν εἶχεν ἀφήσει ἀδιάφορον διὰ τὴν δυστυχίαν του. Τὴν εἶχε μόνον ταραξεί εἰς τὸ ἀδύνατον πλέον τῆς κοσμικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει καὶ εἰς τὸ δυσάρεστον διὰ τὴν εὐθυμίαν της θέαμα ἐνὸς ἀναπήρου.

Φυσικᾶ ἐπληττεν εἰς τὴν Κέρκυραν. Καὶ ὅταν γυναῖκες τοιοῦτου εἶδους πλήττουν, δὲν στρέφονται πούθενά ἄλλοῦ διὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν πληξίν του παρὰ εἰς ὅτι ἀκριβῶς ἐστράφη καὶ ἡ Ἀμάλια.

Τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔκαμνεν ὁ Στέφανος ἡρεμώτερος τώρα καὶ ψυχρότερος, ὅσ' ἰατρός ποῦ ἐνῶ ἔξαφνα ἐφαντάζετο τὸν ἀρρωστὸν του γερὸν ὀργανικῶς, ἀνακαλύπτει ἔξαφνα ὅτι εὐρίσκειται πρὸ ἐλκῶν ἀνιάτων, διὰ τὰ ὅποια ἡ ἐπιστήμη του εἶναι ἐντελῶς ἀνίσχυρος. Τί νὰ ἔκαμνε; Νὰ διαζευχθῆ. Νὰ ζῆσῃ μόνος καὶ ἔρημος εἰς τὸ σκότος του, ἔρμαιον ξένων καὶ ὑπηρετῶν! Νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἕνα φοβερὸν σκάνδαλον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἔπαιζε τὸ πλέον γελοῖον πρόσωπον αὐτὸς ὁ τυφλός.

Εἰς τέτοια μεγάλα δυστυχήματα δὲν ὑπάρχουν μισὰ μέτρα, ἐσυλλογίζετο ἔπειτα. Ἡ Ἄννα ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ θὰ ἤμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ, δὲν θὰ ἔμενε βέβαια μαζὴ του, ἂν ἡ Ἀμάλια ἔφευγε. Ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ ἔφερε μίαν ἄλλην πλέον φωτεινὴν. Γιατί ὄχι; εἶπε δυνατὰ, ὅσ' ἂν νὰ ἠσθάνετο ἔξαφνα μίαν δύναμιν νέαν νὰ τονώγῃ καὶ νὰ γιγαντῶνῃ μέσα του τὴν αἰφνιδίαν σκέψιν του. Γιατί ὄχι; εἶπε πάλιν, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα ποῦ πραγματικῶς ἀγάπησα, ποῦ μὲ εἰλκυσεν εὐθύς ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἀνέλαβα νὰ τὴν θεραπεύσω, νέο καὶ δυστυχισμένο κορίτσι, ὅπως ἦτο τότε.

Γιατί ὄχι, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν μὲ ἀπέσπασεν ἡ ἄλλη, χωρὶς νὰ μὲ ἀγαπᾷ, χωρὶς τίποτε ἄλλο ἴσως νὰ τὴν εἰλκυσε πρὸς ἐμὲ πλὴν ἀπὸ τὰ χρήματά μου. Γιατί ὄχι, ἀφοῦ αὐτὴ συμμερίζεται τὴν μοναξιά μου, τῆς ιδέας μου, τὴν ἐπιστημονικὴν μου ἐργασίαν; ἀφοῦ αὐτὴ ἔγεινε τὸ φῶς ποῦ φωτίζει τὴν ζωὴν μου, τὸ χέρι τὸ δυνατό ποῦ μὲ ὀδηγεῖ εἰς κάθε βῆμα, ποῦ μοῦ ἀπομακρύνει κάθε λύπη καὶ κάθε πόνον καὶ κάθε ἀπογοήτευσιν!

Ἡ ΝΕΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΔΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΝΑΥΠΛΙΩΤΟΥ

Ἀκόμη γιὰ νὰ μοῦ ἀποφύγῃ τὴν ὀδύνην τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐντροπῆς τοῦ νὰ εἶμαι ὁ προδωμένος σύζυγος, ἐπενόησε τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο ψέμα, ποῦ τὴν κατεδίκαζεν εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν μου. Καὶ ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ, ἐνῶ αἰσθάνομαι ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶναι εὐτυχῆς κοντὰ μου, μόνον διότι ὑπέθετεν, ἴσως, ὅτι θὰ ὑπέφερα ἀπὸ τὴν προδοσίαν, περισσότερο πικρὰ καὶ ἂν ἔχανα τὴν πολυτίμη συνεργασία της.

Ὡ! τώρα βλέπω, ναί! βλέπω καλὰ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου, εὐτυχισμένο, ὠραῖο, γεμάτο φῶς καὶ στοργὴ καὶ ἀφοσίωσι. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐσηκώθη καὶ διευθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀμάλιας.

Τὴν ἤρε ξαπλωμένην εἰς τὸ σοφᾶ της, ὅπου ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνη τὰ ἰδικὰ της σχέδια. Μόλις τὸν εἶδεν, ἐπετάχθη ἐπάνω ἀνήσυχη. Ἦλθες, τοῦ εἶπε, νὰ κανονίσωμεν τὰ τοῦ ταξιδιοῦ. Εἶχες πολὺ καλὴν ἰδέαν, ἐπρόσθεσε μὲ κάποιαν ὁμως δειλίαν. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴ χά-

σωμεν τὴν Ἄννα, ποῦ σοῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη.

Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον γιὰ ὅλους. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα θὰ ἦτο καταστροφὴ γι' αὐτὴν. Ἄν καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀξιοκατάκριτη. Ὁ Θωμᾶς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ δύσκολα ἤμπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ τοὺς ἀντισταθῆ. Ὅταν εἶπε τὴν φράσιν αὐτὴν ὁ Στέφανος αἰσθάνθηκεν ὅτι ἡ φωνὴ της ἔτρεμε καὶ ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχῆς. Μέσα του τὴν ἐλυπήθη φοβερά.

Ἐκεῖνη ἐξηκολούθει νὰ δικαιολογῆ τὴν Ἄνναν, ὅσ' ἂν νὰ ἐδικαιολογοῦσε τὴν πραγματικὴν τὴν ἔνοχον. Εἶπεν ὅλην τὴν γοητείαν, ὅλην τὴν ἐπιβολὴν, ὅλην τὴν δύναμιν ποῦ εἶχαν τὰ μάτια τοῦ Θωμᾶ ὅταν ἐπεφταν ἐπάνω εἰς μίαν γυναῖκα. Εἶπεν, εἶπεν, καὶ τέλος δὲν εἶχεν ἡ ἀπολογία της. Μιὰ στιγμὴν μάλιστα μεθυσμένη ἀπὸ τὰ λόγια της, παραφερθεῖσα ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ εἰς πρῶτον πρόσωπον, διὰ τὸν ἑαυτὸν της.

Ὁ Στέφανος ἤκουσε καὶ μίαν τρομερὰ λύπη καὶ συμπάθεια ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν του. Τὴν παρηκολούθει μὲ ἀγωνίαν. Τὰ μάτια τὰ σβυσμένα τόσον καιρὸν τώρα ἐγίνοντο περίλυπα, ἔπερναν μίαν ἐκφρασίν πόνου, ὡς νὰ ἐλυποῦντο ποῦ δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ χύσουν δάκρυα.

Ἐκεῖνη δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιωπὴν του. Ἦθελεν ἀκόμη νὰ πῆ, ἀκόμη νὰ δικαιολογήσῃ, ἀλλὰ ἐξάφνα, ἀπότομα ἐσταμάτησε. Φθάνει, τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Στέφανος πολλὸν λυπημένος. Φθάνει, παιδί μου. Αὐτὸ ποῦ σοῦ συνέβη ἦτο πεπρωμένος. Καὶ εἶναι μεγάλη δυστυχία: ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εὐρέθη ἐμπρὸς σου.

Ἐκεῖνη ἔμεινεν ἐκπληκτικὴ! Πῶς! μιλεῖς γιὰ μένα; ἠρώτησε τώρα μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ φωνὴν πόνου. Εἶμαι ἐγὼ ἡ ἔνοχη, θὰ σοῦ τὸ εἶπεν ἐκεῖνη γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ; Ὁχι, ἐκεῖνη δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Τὸ εἶπες μόνη σου, παιδί μου, εἰς τὴν πρκαφορὰ σου, εἰς τὴν νευρικὴν σου ἐξάψιν. Μὴν ταράττεσαι. Κανεὶς δὲν θὰ σὲ βλάψῃ, κανεὶς δὲν θὰ σοῦ ζητήσῃ λόγον δι' ὅ,τι συμβαίνει. Θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὅπως ἐσὺ προτιμάς. Σκέψου χωρὶς θόρυβον καὶ χωρὶς παραφάσ. Καὶ ἔλα νὰ μοῦ δώσης τὴν ἀπάντησιν. Μὴ λησμονῆς, ὅτι εἶμαι ἰατρός καὶ μάλιστα ψυχίατρος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοῶ κάθε ψυχικὴν ἀδυναμίαν, καὶ νὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν θεραπεύσω.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΔΙΑΡΚΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ

Μία φεμινίστρια ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μάλιστα ἡ κ. Ἰωάννα Schmall, πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως διὰ τὴν ψῆφον τῶν γυναικῶν, εἶπε, δανειζομένη τὴν λέξιν τοῦ Βολταίρου: «Ἄν τὸ διαρκές Συνέδριον τοῦ Διεθνούς Φεμινισμοῦ δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπινοήσωμεν». Πράγματι ἡ μνηστὴρ αὕτη συνέλευσις εἰς ὅλας τὰς χώρας προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Τὸ γραφεῖον τοῦ Συνεδρίου διένειμε προσκλήσεις ἀναγγέλλον τὴν τετάρτην δημοσίαν σύνοδον διὰ τὴν Παρασκευὴν 26 καὶ ὀγδόην ὥραν· πλῆθος ἐκλεκτῶν ὑπερέμαχων τῆς γυναικείας προόδου ἔσπευσε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν. Εἰς τὸ πρόγραμμα κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν ἡ ἐκθεσις τῆς κ. Ὁρκά, συνοψίζουσα τὰς ἐκ διαφόρων χωρῶν ἀνακοινώσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δημοτικῆς ψήφου τῶν γυναικῶν. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀπεδείχθη ὅτι αἱ γυναῖκες, εἰς τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἔχον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι οὐδεμίαν ὑπέστησαν βλάβην ἐκ τούτου, ἐξ ἐναντίας μάλιστα, αἱ δημοτικαὶ σύμβουλοι εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν λαμβάνουν μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν παιδίων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν δυστυχῶν· τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας, εἰς τὴν Δανίαν, ἡ ὅποια κατέχει νόμον λαμπρὸν, δίδοντα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν γυναῖκα τὸν τίτλον τῆς πολιτίδος καὶ

εἰς τὴν Φινλανδίαν, ὅπου ἡ Βουλὴ ἔχει τὴν τιμὴν ν' ἀριθμῆται μετὰ τῶν μελῶν τῆς γυναικείας, αἵτινες μερίζονται μετὰ τῶν ἀνδρῶν τοὺς διαρκῶς ἀπαπειλοῦντας τὴν πατρίδα αὐτῶν κινδύνους.

Ἡ κ. Ὁρκά ὠμίλησεν ἐπίσης περὶ τῶν γενναίων προσπαθειῶν, αἵτινες γίνονται εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐπιθυμοῦν καὶ ἐλπίζουν νὰ ἐπιτύχουν τὸν νόμον, τὸν παραχωροῦντα τὴν ψῆφον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἀνεφέρην ἀνακοινώσεις ληφθείσας ἐκ διαφόρων χωρῶν.

Ἡ πρόεδρος κ. Μαρία Chéliga συνεχάρη τὴν κ. Ὁρκά διὰ τὸ λαμπρὸν ἔργον τῆς καὶ ἡ ὁμήγουρις ὅλην κατεχειροκρότησε.

Ὁ κ. Λουδοβίκος Μαρὲν, θερμὸς ὑπέρμαχος τῶν γυναικῶν δικαιωμάτων, ὠμίλησε μετὰ θαυμασίας ἐυγλωττίας δώσας εἰς τὰς φεμινίστριας, αἵτινες τὸν ἤκουον μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως πολλὰς καλὰς συμβουλὰς καὶ πολλὰς ἐλπίδας. Τὸ ζήτημα εὐρίσκεται εἰς καλὴν ὁδόν· ἔπαυσαν πλέον οἱ σαρκασμοὶ καὶ τὰ μειδιάματα καὶ φαίνεται ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ ἤρχισαν τέλος νὰ σκέπτονται σοβαρῶς περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος καὶ ὅτι ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ δίκαιαι ἀπατήσεις μας εἶνε πολὺ πλησίον.

Ὁ κ. Λουδοβίκος Μαρὲν ὠμίλησε μετ' ἀληθοῦς ἐυγλωττίας καὶ αἱ φεμινίστριας ἤκουον μετὰ συγκινήσεως τὸν συμπαθῆ βουλευτὴν, ὑποδεικνύοντα τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ θὰ παύσῃ πλέον ν' ἀφομοιοῦται μετὰ τοὺς καταδικασμένους εἰς ἀτιμωτικὰ ἔργα καὶ μετὰ τοὺς πρελλοὺς καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνδρες οἱ θέλοντες νὰ συνεργασθῶσιν ἀδελφικῶς μετὰ τὴν γυναῖκα δὲν θὰ ἔχωσι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὐρίσκονται ἐν μέσῳ δαιμονισμένων. Ἡ σεμνὴ γυναικεία συνέλευσις συνεχάρη καὶ ἠυχαρίστησε τὸν κ. Λουδοβίκον Μαρὲν διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν του εἰς τὸ Διαρκές Συνέδριον.

Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Μπαρέρ, θυγάτηρ τοῦ πρέσβους τῆς Γαλλίας ἐν Ρώμῃ, ἀνέγνωσεν ἔκθεσιν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἡ κ. Μίμ ὠμίλησε περὶ τῶν σουφραζέτ, λέγουσα ὅτι, ἂν καὶ ἀποδοκιμάζῃ τὴν μέθοδον τῆς ἐνεργείας τῶν ἐν τούτοις ἀναγνωρίζει τὴν εὐθύνην τῆς Κυβερνήσεως, τὴν μεγάλην διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν τῶν «ὑπερέμαχων» τὴν δυνάμιν τῶν καὶ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν μέλλουν, ἐνεκα τοῦ ζητήματος τούτου, νὰ λάβουν αἱ γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ πρόεδρος προσέθεσεν ὀλίγας ἀκόμη λέξεις ζητοῦσα ἀπὸ τὸ Συνέδριον νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν εἰς τὰς φυλακισμένας ἐπιβαλλομένην καταναγκαστικὴν διατροφήν. «Ἡ διὰ καθ' ἑστῆρος διάθεψις, εἶπε, καὶ αἱ ψυχρολουσίαι μετὰ τὰς θύρας ἀνοικτάς εἶνε ἀπίστευτοι βραδερότητες καὶ ἐναντίον αὐτῶν, Κυρίαί καὶ Κύριοι, ζητῶ νὰ διαμαρτυρηθῆτε».

Ἡ πρότασις ἐγένετο παμφηρεῖ δεκτὴ καὶ ἡ κ. πρόεδρος ἐπεφορτίσθη νὰ συντάξῃ τὴν διαμαρτυριαντὴς αὐτῆν καὶ νὰ τὴν στείλῃ ὅπου δεῖ.

Ὁ Οὐγγρὸς ἰατρός Ἀνδρέας Μαντέ μετὰ χάριτος σπανίας καὶ εἰς ἀμειπτον γαλλικὴν γλῶσσαν ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς γυναικῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἄλλοτε αἱ Οὐγγαίριδες ἀπῆλθον πολλῶν προνομίων, ὑπῆρχον γυναικῆς νομάρχαι διαμερισμάτων ἀλλὰ κατόπιν ἐστερηθήσαν τῶν προνομίων αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἡ φεμινιστικὴ Ἐταιρία ἐργάζεται δραστηρίως, κατέχει μίαν ἐπιθεώρησιν, διοργανῶναι αἰτήσεις καὶ βεβαίως θὰ κατορθώσων νὰ ἐπιτύχουν τὴν μετασκευὴν τοῦ ἐκλεκτικοῦ νόμου Παρατεταμένα χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὸν εὐγλωττον λόγον τοῦ δόκτωρος Μαντέ ὡς καὶ τὸ τηλεγράφημα τὸ ἐκφράζον τὴν συμπάθειαν τῆς Οὐγγρικῆς φεμινιστικῆς ἐταιρίας πρὸς τὸ Συνέδριον.

Ἡ δεσποινὶς Ἐρβιν ἐπαρουσίασεν ἀνακοινώσεις περὶ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡ κ. Ἄννα Καλμάνοβιτς περὶ τῆς γυναικείας δράσεως ἐν Ρωσίᾳ.

Ἡ πρόεδρος ἀνήγγειλεν ὅτι μέλλει νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον μεγάλη συνέλευσις διοργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Συνδέσμου διὰ τὴν ψῆφον τῶν γυναικῶν καὶ προσεκάλεσε τὰς παρευρισκομένας νὰ υπογράψωσι τὰ φύλλα τῆς αἰτήσεως, τῆς ὀργανωθείσης ὑπὸ τοῦ Τμήματος τῆς ψήφου τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Γαλλίδων γυναικῶν.

Κι' ἡ συνεδρίασις ἐλύθη ἐν μέσῳ θορυβώδους χαρᾶς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχασαν ποσῶς τὴν ἐσπέραν των.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

ΚΕΥΤΡΙΚΗΣ ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Συμφώνως μετὰ τοὺς ὄρους τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κεντρικῆς Σηροτροφικῆς Ἐταιρίας ἐγένετο ἀρχαιρῆσαι τοῦ νέου Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου, διὰ τὴν Προσεχῆ Τετραετίαν, τὴν 15ην Ἰανουαρίου, παρόντων πλείεστων μελῶν ἐξελέγησαν δὲ αἱ ἐξῆς Κυρίαί: Αἰκατερίνη Γρ. Ζλατάνου, Ἰσαβέλλα Ἀλεξ. Σκουζέ, Αἰκατερίνη Διον. Στεφάνου, Μαρία Στ. Κολιάτσου, Φανή Π. Ζαλοκώστα, Ἀσπασία Κάββα, Παγδαληνὴ Τιμ. Ἡλιοπούλου, Μαρία Θ. Κανάρη, Εὐφροσύνη Δ. Κανάρη, Κυριακοῦ Ἀ Καλογεργῆ Ἐρατὶ Γ. Δοιδωρική, Ἄννα Δ. Λάμπρου, Ἐλένη Κ. Φίλωνος καὶ αἱ Ἀνίδες Δόττα Βεβροισπούλου καὶ Θεαλεῖα Κτε. ᾤ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΟΙΟΥΜΕΝΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Τὸ δομάτιον τοῦ ἀσθενοῦς ἔστω φωτεινὸν καὶ εὐήλιον. Μὴ ἀρίνετε ποτὲ τὰ φάρμακα ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς. Εὐθὺς ὡς πίνει πλύνετε τὸ κοιλιάριόν του. Ἀλλάσσετε, εἰ δυνατὸν, καθ' ἑκάστην τὰ σκεπάσματά του. Καὶ αὐτὸν εὐχαριστεῖ ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆ τῶν χρωμάτων καὶ εἰς τὴν ὑγείαν του ἀποβαίνει ὠφέλιμος. Τὰ νέα σκεπάσματα θερμαίνετε πάντοτε.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀλλάσσετε καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ποιικιλία αὕτη τὸν τέρπει, τὸν διαθετεῖ εὐθύμως καὶ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμὸν, ὃν πάσχει ὁ ἀσθενὴς ἔχων πάντοτε ἐνώπιόν του τὰ ἴδια πράγματα. Ἰδίως ἀλλάσσετε τὰς ἐν τῷ δωματίῳ εἰκόνας. Τὸν τέρπει ἡ μελέτη νέων προσώπων ἢ πραγμάτων.

Ἔχετε πάντοτε εἰς τὸ δομάτιον τοῦ ἀσθενοῦς ὠραία ἄνθη. Ἀλλὰ ἄοσμα ἢ μὲ πολὺν ἐλαφρὰν ὀσμὴν. Οὐδέποτε ὑακίνθους, ἰάσμους καὶ ἐν γένει μὲ ἰσχυρὸν ἄρωμα ἄνθη. Τριαντάφυλλα ὀλίγα, ἀλλὰ μὲ ὠραία χρώματα, ἀναζωογονοῦν τὸν πάσχοντα.

Φίλοι τοῦ πάσχοντος τοῦ προξενοῦν εὐάρεστον ἐκπληξιν, ἀποστέλλοντες αὐτῷ ἄνθη ἐντὸς μικροῦ κυτίου. Τὰ ἐκλέγουν ὠραία τὰ παρατάσσου ἐπὶ φύλλων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κρύπτεται σπόγγος βρεγμένος, καὶ τὰ κλείου. Ὁ ἀσθενὴς ἀνοίγων τὸ κιβατῖδιον καὶ εὐρίσκων ἐν αὐτῷ ἄνθη αἰσθάνεται εὐάρεστον ἐκπληξιν. Καὶ ἔχει τόσῃν ἀνάγκην ὁ ἀσθενὴς ἠθικῆς εὐχαριστήσεως καὶ χαρᾶς. Συντελεῖ τοῦτο τόσον εἰς τὴν ταχείαν ἀνάρρωσίν του.

Εἰς τοὺς πυρέσσοντας πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ πυρετοῦ προσφέρετε ἐντὸς κυθήου ψυχροῦ ὕδατος ἐν κοχλιάριον ὄζους σμιούρων.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ νέον ὑπὸ τὸν κ. Στ. Δραγοῦμην ὑπουργεῖον ἐκατηρτίσθη ὡς ἐξῆς: Καλέργης ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, Ζορμπᾶς τῶν Στρατιωτικῶν, Μιαούλης τῶν Ναυτικῶν, Παναγιωτόπουλος τῆς Παιδείας, Φικιώρης τῆς Δικαιοσύνης καὶ Πετμεζᾶς τῶν Ἐσωτερικῶν.

Μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ὑπουργεῖου καὶ τὴν ρητὴν δὴλωσιν τῆς Κυβερνήσεως ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις σκοπὸν εἶχε τὴν ἐξασφάλισιν τῶν νέων νόμων καὶ τὴν τελείαν καὶ ὁμαλὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐπαναφορὰν τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν κανονικὴν του τροχίαν, ἡ Ἑλληνικὴ κοινωμία ἠσύχασεν. Ἐκόπησε δὲ εὐτυχῶς ὁ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντίκτυπος τῆς νέας τῶν πραγμάτων μεταβολῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδίᾳ ἀναστατώσει τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ μᾶς ἐκῆρτε τὸν πόλεμον ἐν ἡ περιπτώσει Κρητῆς βουλευταὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Ἀποτέλεσμα τῶν διαμαρτυριῶν τῆς πρὸς τὰς Προστάτιδας τῆς Κρητῆς Δυνάμεις ὑπῆρξεν ἡ ἀποστολὴ Νότας πρὸς τὴν Ἐκτελεστικὴν τῆς Κρητῆς ἐπιτροπὴν δι' ἧς ἀπελείται ἡ διὰ τῆς βίας παρ' αὐτῶν παρεμπόδις τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν Κρητῶν βουλευτῶν.

Ἡ Βουλὴ μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως ἀνέβαλε τὰς ἐργασίας τῆς μέχρι 1ης Φεβρουαρίου, πρόεδρος δὲ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς συνόδου φέρεται ὁ κ. Τσαμαδὸς εἰς τῶν φίλων τοῦ κ. Θεοτόκη.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Βουλῆς νέα νομοσχέδια τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν Ἡ Κυριακὴ ἀργία ἐπικτεινομένη καὶ εἰς τὰς ἐργάτιδας διὰ τροποποιήσεως τοῦ σχετικοῦ νόμου, δι' ἧς τέλος πάντων κατορθώθη καὶ ἡ κατάργησις τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας τῶν πτωχῶν ἐργατικῶν κοριτσιῶν. Ἀρχίζει καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῶν δικαστικῶν. Ὅλοι οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν παύονται ἀπὸ τὸ ἀνώτατον δικαστικὸν Συμβούλιον, ἐκτὸν μέχρι σήμερον εἰρηνοδικεῖα καταργοῦνται.

Τὸ σπουδαιότατον ἐκ τῶν ἐπαναστατικῶν γεγονότων τῆς ἐβδομάδος σὺτῆς εἶναι ἡ παρασχεθεῖσα ἀμνηστία εἰς τοὺς μετασχόντας εἰς τὸ κίνημα τῆς 16ης 8 βρίου ὑπὸ τὸν γνωστὸν ἀξιωματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ κ. Τυπάλδον. Εἰς τοὺς πρωταίτιους τῶν ἀμνηστευθέντων παρέχεται ἄδεια ἐκπαιδευτικὴ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δι' ἧς ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ζήτημα τοῦ Πατριάρχου ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, χωρὶς νὰ φαίνεται καμμίαι ἐλπίς πρὸς ἐιρηνικὴν λύσιν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων βουλευτῶν καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως κηρυχθείσης ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου.

Ο κ. ΣΑΓΙΩΡ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Μαθήτρια της 'Επαγγελματικής Σχολής πρό όκταετίας, εφάνη εύθως εξ αρχής επιδίδουσα ιδιαίτερος εις τὰ καλλιτεχνικά μαθήματα. Η ζωγραφική, ή πυρογλυπτική, ή πλαστική ήσαν δι' αυτήν πράγματα εύκολα και προσημύσαν τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τῆς μικρᾶς μαθητρίας 'Αναστασίας Ναυπλιώτου.

'Ενεγράφη εις τὸ Πολυτεχνεῖον, ήκολούθησε τὰς τάξεις κατὰ σειράν τῶν καλλιτέρων καθηγητῶν και προηθές ἔλαβε τὸ διπλωμά της με θεαίνους ἔθου. ἰώδεις διὰ τὸ ὠραῖον ἔργον της, ἕνα θαυμάσιον γυμνὸν γέροντος.

Η δις 'Αναστασία Ναυπλιώτου, ή νέα καθηγήτρια και διδάσκαλος τῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων τῆς 'Επαγγελματικῆς Σχολῆς, προετοιμάζει μέλλον καλλιτεχνικὸν ἄριστον και με τὴν φυσικὴν ἰδιουσίαν της, ἀλλὰ και με τὴν ἐργατικότητά της, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὰ περιμένομεν.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Φιλανθρωπική ἰδίως ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ κατὰ μέγα μέρος εἴτε εις χορούς, εἴτε εις θεατρικάς παραστάσεις, εἴτε εις συναυλίας ἀναφέρεται ή κίνησις τοῦ δεκαπενθήμερου αὐτοῦ.

Καὶ πρῶτον ἀνηγγέλη διὰ τὸ Σάββατον 6 Φεβρουαρίου ὁ χορὸς τοῦ 'Ασύλου τῶν 'Ανιάτων ὁ εὐεργετικώτερος ὄλων, ἀφοῦ ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις του παρέχονται τὰ μέσα τῆς ἀνέτου κάπως συντηρήσεως εις τόσα δυστυχισμένα και ἀπόκληρα πλάσματα.

'Επειτα ἐδόθη ή εὐεργετικὴ προσοπερί, εις τὸν Παρνασσὸν ὑπὲρ τῆς Προόδου τοῦ καλοῦ αὐτοῦ Σωματείου, τὸ ὁποῖον διευκολύνει τὸσον τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα, και διὰ τῆς ἐκποίησεως τῶν ἔργων της και διὰ τῆς ὑποδείξεως καλλιτεχνικῶν σχεδίων, τὰ ὁποῖα τελειοποιῶν με τὸν καιρὸν τὰ γυναικεῖα χειροτεχνήματα.

Προσοπερίδας ὠραίας ἔδωκε κατ' ἐπανάληψιν και ὁ Σύνδεσμος τῶν Συντακτῶν τῶν ἐφημερίδων εις τὴν ὠραίαν αἰθουσαν τοῦ καταστήματός των, με συμμετοχὴν ἐκλεκτῶν καλλιτεχνιδῶν, ὡς τῆς κ. Blanche Tou-

tain, τῆς κ. Terreu και ἄλλων. Ὁ κ. Σπανδωνῆς ἐποίκιλε τὰς ἑορτάς αὐτάς με ὠραίας διαλέξεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἦτο ή περι γυναικείων ὀνομάτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Η 'Εταιρία Δάντε - 'Αλιγγιέρη μᾶς ἐπεφύλαξεν ἐφέτος ἐκλεκτάς καλλιτεχνικάς ἀπολαύσεις. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ διαλέξεις τῆς ἤρχισαν με τὴν ὠραίαν μελέτην περὶ τῶν ὀμηρικῶν και κρητικῶν ἀνακτόρων τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐδῶ 'Αρχαιολογικῆς 'Ιταλικῆς Σχολῆς κ Περνιέ, ὅστις ἔχει ἐνεργῆσει με τόσην ἐπιτυχίαν τὰς ἐν Κρήτῃ ἀνασκαφὰς τῆς Φαιστοῦ.

Ὁ κ. Περνιέ μᾶς ἐπαρουσίασε τὴν οἰκοδομικὴν και ἀρχιτεκτονικὴν κατὰ τοὺς ὀμηρικοὺς χρόνους εις σειράν θαυμασιῶν φωτεινῶν εἰκόνων και ἀνέπτυξε μετὰ τελειότητος περιγραφὰς τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔπους, εις τὸ ὁποῖον πιστότατα ζωγραφίζεται ὁ πλοῦτος και ή πολυτέλεια εις μάρμαρα και πολύτιμα μέταλλα και λίθους, τὰ ὁποῖα ἀνευ τῶν ἀνασκαφῶν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ πιστευθοῦν ὡς πραγματικά.

Ἡδὴ ἀναγγέλεται διὰ τὴν Κυριακὴν 7 Φεβρουαρίου ή 6' διαλέξεις περὶ τῆς λατρείας τοῦ Δάντε εις τὴν αἰθουσαν τοῦ Παρνασοῦ παρὰ τῆς Α. Ε τοῦ Προσβευτοῦ τῆς 'Ιταλίας μαρκησίου Carlotti di Riparbella.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ ξένοι Διπλωμάται δὲν μᾶς εἶχαν ἔως τώρα συνειθίσει με τοιαύτην φιλολογικὴν και καλλιτεχνικὴν δρᾶσιν και ὁ 'Ιταλὸς προσβευτὴς διδάσκων ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Παρνασοῦ τὴν ἰδεώδη λατρείαν τοῦ Δάντη, τῆς μεγαλειτέρας πνευματικῆς δόξης τῆς 'Ιταλίας γίνεται συγχρόνως ὁ ἐκλεκτός ἀντιπρόσωπος τοῦ 'Ιταλικοῦ, πνεύματος και διδάσκαλος εις τὴν 'Ελλάδα τῆς θρησκείας τῆς 'Ιταλικῆς ὠραιότητος, τῆς μεγαλειτέρας δηλαδὴ πηγῆς τῆς συγγενείας τῶν δύο λαῶν.

Εἰς τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ εἶχαμεν και τὴν ἑναρξιν τῶν διαλέξεων τῆς Βυζαντινῆς 'Εταιρείας εις τὴν αἴθουσαν τῆς 'Αρχαιολογικῆς 'Εταιρείας.

Ὁ κ. Ζησίου ἀκούρατος ἐρευνητῆς τῆς ἱστορίας, ὡς πρόεδρος ἐξέθεσε τὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς 'Εταιρείας και τὰς ἐνεργείας ἃς κατέβαλε και τὴν πορείαν ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ, ἵνα διὰ δημοσιεύσεων, ὁμιλιῶν και συγγραμμάτων δασκεδάσῃ τὰ ψεύδη και τὰς πλάνας, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐσκίαζαν τὰς σελίδας τῆς ἐνδόξου Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν εἰσήγησιν τὸν λόγον ἔδωκεν ὁ κ. Ζησίου εις τὸν νέον Βυζαντιολόγον κ. Βέην, τὸν γνωστὸν ἐρευνητὴν τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν Μετεώρων, ὁ ὁποῖος ἀπεστάλη παρὰ τῆς ἐταιρείας πρὸς συνέχσειν συστηματικωτέραν τῶν ἐκεῖ πρό τινος γενομένων μελετῶν του.

Ὁ κ. Βέης ἐξέθηκε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὀκταμήνου εις τὰ Μετέωρα ἐργασίας του, καθ' ἣν ἀνεκάλυψεν, ἐταξινόμησε και ἀντέγραψε περὶ τοὺς χιλίους διακοσίους κώδικας, χρυσόβουλα και διάφορα ἄλλα μεγίστης σπουδαιότητος ἐγγραφα. Εἶπεν ὅλας τὰς δυσκολίας, ποῦ ἀπῆλθον ἐκ μέρους τῶν καλογήρων και ὅλας τὰς στερήσεις, εις τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη εις τὰς ἐρήμους και ἀκοινωνήτους βράχους τῶν Μετεώρων, και με φωτεινὰς προβολὰς ἀπέδειξε τὰς μονὰς εις τὰς ἀποκρήμους τοποθεσίας των, αὐτοὺς τοὺς βράχους τῶν Μετεώρων και πλῆθος εἰκόνων και ἀγιογραφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸν κ. Βέην συνεχάρησαν και ἐχειροκρότησαν θερμότητά ὅλοι οἱ παρευρεθέντες εις τὴν ὠραίαν αὐτὴν συνάθροισιν.

Εἰς τὸν Παρνασσὸν πάλιν ὁ κ. Λάμπρος ἤρχισε τὰς προαναγγελλείσας διαλέξεις του περὶ τῆς 'Αναγεννήσεως και ὁ κ. Φιλαδελφεὺς τὰς περὶ ζωγραφικῆς και γλυπτικῆς ἰδικᾶς του.

Ὁ κ. Λάμπρος με τὴν συνήθη του εὐφράδειαν ἀνέπτυξε τὰ περὶ τῆς 'Ιταλικῆς 'Αναγεννήσεως διὰ τῆς ἐπιροῆς τῶν ἐκπατρισθέντων ἀπὸ τὸ Βυζάντιον 'Ελλήνων και τοῦ χωρισμοῦ τῶν Παπῶν ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Τὸ Βυζάντιον, τὸ ὁποῖον ὕστερον ἀπὸ τῶσαν αἰῶνων ἀδικον περιφρόνησιν, ἀναγεννᾶται και αὐτὸ σήμερον διὰ τῆς ἀπονομῆς δικαιοσύνης εις τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τὸ ἐδόξαν και τὸ ἀνέδειξαν. Κατὰ τὸν κ. Λάμπρον ὁ πρῶτος, ὅστις διεμαρτυρήθη διὰ τὰς ἀδικίας κατὰ τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου ἀδικίας ἦτο ὁ ἱστορικὸς Παπαρρηγόπουλος, τοῦ ὁποῖου τὴν γνώμην συνεμερίσθησαν ἀργότερα οἱ διαπρεπεῖς Βυζαντιολόγοι τῆς Δύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξαιρετικὴν θέσιν κατέχει ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν Κρουμβάχερ.

Ὁ κ. Φιλαδελφεὺς ὠμίλησε περὶ τῶν 'Ελλήνων ζωγράφων τῆς 'Αρχαιότητος με τὸν Ζεῦξιν και τὸν Ἀπελλῆν ἐπὶ κεφαλῆς και ὄλους τοὺς κοσμηματογράφους, τοιχογράφους και ἀγγισιογράφους. οἱ ὁποῖοι ἐπῆραν μαζὴ τῶν μυστικῶν τοῦ ἀνεξαλείπτου τῶν χρωμάτων τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο. Ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ κ. Φιλαδελφεῶς περὶ γλυπτικῆς θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Παρασκευῆν και ή τρίτη τὴν μεθεπομένην.

Τὸν κ. Φιλαδελφεῖα ἔχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς αἱ παριστάμεναι πολυπληθεῖς κυρία και ὀλίγοι ἄνδρες, οἱ πάντοτε και εις ὅλας τὰς διαλέξεις πολὺ ὀλίγοι.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ κ. ΔΕΛΤΑ

Κομψόν, πλούσιον, καλοτυπωμένον με ὠραίας εἰκόνας, με γλώσσαν ἀπλήν, ὁμαλήν και ἁρμονικὴν, με δύο ὠραῖα διηγήματα ποῦ μιλοῦν εις τὴν ψυχὴν τῶν παιδῶν, ἰδοὺ τὸ βιβλίον τῆς κ. Δέλτα.

Δὲν θὰ τὸ κρίνω ἐγὼ, διότι οἱ μεγάλοι σπανίως κρίνομεν σωστὰ τὰ βιβλία ποῦ γράφονται διὰ μικρὰ παιδιὰ. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ γράφω ἕνα κοριτσάκι δέκα ἑτῶν ζωηρό, τρελλό, ἀπὸ ἐκείνα ποῦ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν πέντε λεπτὰ εις τὸ ἴδιο μέρος εἶναι σκυμμένο ἐπάνω εις ἕνα τραπέζι και διαβάσει. Τρεῖς κατὰ σειράν ὠρας ἐκεῖ καρφωμένο. ἀκίνητο, προσηλωμένο εις τὴν ἀνάγνωσιν του. Δὲν θέλει νὰ πῆ περιπατο. δὲν θέλει νὰ φῆ γλύκισμα, δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τίποτε. Διαβάσει τὴν Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας τῆς κ. Δέλτα. Χθὲς ἐδιάβαζε τὰ παραμύθια τῆς «Bibliothèque Rose» με πολλὰς διακοπὰς. Ἀφῆκεν ἀτελείωτην τὴν ἱστορίαν τῆς «Blondine» διότι ἔτυχε νὰ ἰδῆ τὴν 'Ελληνικὴν βασιλοπούλα, τὴν γραμμένην ἀπὸ 'Ελληνίδα συγγραφέα, ή ἰποία θὰ εἶναι συγχρόνως ἕξοχος μητέρα και μοναδικὴ ψυχολόγος και μελετήτρια τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Μία ἀπὸ τὰς ἀποδείξεις τῆς ψυχολογίας αὐτῆς εἶναι και ή γλώσσα τοῦ βιβλίου. Εἶναι και ή γλώσσα ποῦ μιλά μὴ μητέρα εις τὰ παιδιὰ της, φυσικὴ, ἀπλή, παραστατικὴ τόπο ποῦ τὸ κοριτσάκι τῶν δέκα χρόνων, ἀμα ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν του μαζὴ με τὰ ἄλλα θαυμαστικά, ἐπρόσθεσε: και τί καλά ποῦ τὸ ἐκατάλαβα. Οὔτε μὴ λέξι ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχω ἀκούσει. Εἶναι τὸ πρῶτο 'Ελληνικὸ βιβλίον, ποῦ δὲν σταματᾷ κάθε φορὰ νὰ σ' ἐρωτᾷ, τί θὰ εἶπῃ τοῦτο και ἐκεῖνο.

Ὡστε τὰ παιδιὰ μας, τὰ 'Ελληνόπαιδα τὰ καύμενα ποῦ ἐκτός ἀπὸ τὰ λίγα παραμύθια τῆς κ. Ἀρσινόης Παπαδοπούλου και ἀπὸ τὴν Διάπλασιν δὲν ἔχουν τί νὰ διαβάσουν ἦσαν τὴν συγγραφέα των. Ἦταν κι' αὐτὴ

κρυμμένη σὰν τῆς βασιλοπούλας τοῦ παραμυθιοῦ τόσα χρόνια στὴν Ἀλεξάνδρεια και ἄλλα ἀκόμη εις τὴν Φραγκοφούρτη και ἐμάζευσεν ὡς μέλισσα ἀπὸ τῆς λουλουδέων ψυχῆς τῶν παιδιῶν τῆς τὴν ἀρωματισμένην και τρυφερὴν γλύκα ποῦ ἐσκόρπισεν εις τὸ ὠραῖο βιβλίον της.

Εἶμαι βεβαία ὅτι ὕστερα ἀπὸ μὴά τόσο καλὴ ἀρχὴ ή κ. Δέλτα δὲν θὰ σταματήσῃ, θὰ μᾶς δώσῃ και ἄλλα βιβλία και εις ἐκδόσεις ἀπλουστερας και εὐθηγάς διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ ποῦ δὲν μποροῦν νὰ διαβάσουν οὔτε Γαλλικά, οὔτε Ἀγγλικά βιβλία και ποῦ και ἂν ἤμποροῦσαν δὲν θὰ ἠσθάνοντο τόσην ἀπόλαυσιν.

Τὸ βιβλίον τῆς κ. Δέλτα παρουσιάζει και ἕνα ἀκόμη πλεονέκτημα. Θὰ προσηλυτίσῃ πολλοὺς εις τὴν ἀπλήν, τὴν φυσικὴν μας γλώσσαν. Ὁ κ. και ή κ. Μπενάκη θὰ εἶναι βεβαία ὑπερήφανοι, διότι μέσα εις τὴν τόσον πατριωτικὴν και φιλάνθρωπον δρᾶσιν των, προσθέτει και ή κόρη των κ. Δέλτα μίαν τόσον πολυτιμον συνδρομὴν εις τὴν παιδικὴν μας φιλολογίαν και εις τὴν φυσικὴν μας γλώσσαν.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Η εὐεργετικὴ προσοπερίς τοῦ κ. Σαγιῶρ εις τὸν Παρνασσὸν ἦτο πολὺ ἀπολαυστικὴ και συνεχέντρωσε τὸν καλλίτερον κόσμον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Σαγιῶρ μᾶς ἔδειξε με πολλὴν τέχνην εις τὴν παιχθεῖσαν Γ' πρᾶξιν τοῦ Μπρισαντώ, πῶς ἠμπορεῖ ὅταν θέλῃ νὰ εἶνε θυμμάσιος, ὄχι μόνον εις κωμικά μέρη και με πόσην τέχνην γνωρίζει νὰ συγκινήσῃ ὅπως και νὰ φαιδρῶνῃ.

Κατόπιν εις τοὺς δύο μονολόγους του και εις τὴν χαριτωμένην κωμωδίαν «ή Μικροπαντρεμένη» ἔπαιξε τεχνικώτατα, καθὼς και ή κ. Νίκα, ή ὁποία ὡς μικροπαντρεμένη ἦτο πολὺ καλὴ ἰδίως ὅταν κλαίει, διὰ τὴν ἀκατανόητον δι' αὐτὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της. Τὸ τάλαντον και τῶν δύο καλλιτεχνῶν εἶνε γνωστὸν κατὰ ἡμέραν ἐκείνην μᾶς ἔδωκαν ὅμως νέα δείγματα αὐτοῦ.

Και τώρα προαγγέλλεται παράστασις τοῦ περιφημοῦ Chantekler με θίασον προωρισμένον νὰ παίξῃ τὸ ἔργον τοῦ Rostan εις περιοδείαν ἀνά τὸ ἐξωτερικόν. Ὅλα σχεδὸν τὰ εἰσιτήρια διὰ τὰς δύο αὐτάς παραστάσεις τῆς 23ης και 24ης Μαρτίου ἔχουν πωληθῆ.

Μία ἀπὸ τὰς σπανίας ἐπίσης ἀπολαύσεις ἦσαν αἱ δοθεῖσαι συναυλίας ἀπὸ τοῦ «Συλλόγου συναυλιῶν με ἀρχαῖα ὄργανα» και με πρόεδρον τὸν Saint Saëns.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν αἰμορροΐδων. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ αἰμορροΐδας ἄς κάμνωσι χρῆσιν μεγάλην ἐν τῇ τροφῇ κοκκίνων πιπεριῶν (ἰνδοπέπερι). Ἄς κατασκευάζουν χάπια περιέχοντα ἐν γραμμάριον κόκκινον πιπέρι και ἄς λαμβάνουν ἀνά ἐν καθ' ἐκάστην. Ἡ θεραπεία τῶν αἰμορροΐδων εἶναι

ἄφρευτος καὶ βεβαία. Τὴν δόσιν ταύτην δύνανται νὰ μοιράζωσιν εἰς δύο λαμβάνοντες τὸ ἓν τὸ πρῶτ' καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἑσπέρως. Πᾶσαι αἱ ἀδικηθεῖσαι αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῆς αἱμορροΐδους κρᾶσεως θεραπεύονται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Ἀνακούφισις καὶ θεραπεία τῶν φθισικῶν.
Ἰδῶρ ἀπεσταλαγμένον 1000 γραμμ. Ἰώδιον ἀγνόν 1 γρ. Ἰώδιον ποτάσας 3 γρ. Χλωριούχον σόδα 6 γρ. Δόσις ἐκ διαλειμμάτων δι' ἐκάστην ἡμέραν 200—300 γραμμάρια. Κατὰ τὸν διάσημον παθολόγον ἱκτρὸν Riengi ἡ θεραπεία αὕτη τῶν στηθικῶν ἐπιφέρει θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τὰ θανάματα τοῦ σελίνου. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ

ψαμμιάσεις ἠλιθιάσεις, ἄς κάμωσι μεγάλην χρῆσιν σελίνου εἰς τὴν τροφήν των. Τὸ σέλινον ὡς ἀφέψημα εἶναι σωτήριον διὰ τοὺς ψαμμιακοὺς. Καὶ διὰ τὰς μηνηαίας τῶν γυναικῶν ἐνοχλήσεις τὸ σέλινον εἶναι ὠφελιμώτατον. Ἐπίσης διὰ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας, ἡ τακτικὴ χρῆσις ὠμοῦ σελίνου εἶναι ὠφέλιμος εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ ρευματισμῶν, τὸ σέλινον βρυστὸν τρωγόμενον καὶ ὁ ζωμός του πινόμενος εἶνε ὠφελιμώτατος. Διὰ τοὺς νευρικοὺς, ὧν ὁ ἐρεθισμὸς τῶν νεύρων ἐκδηλοῦται διὰ κλονισμοῦ τῶν μελῶν, καὶ ὧν αἱ χεῖρες τρέμουν ὡς φύλλον ἢ μετρία καὶ τακτικὴ χρῆσις σελίνου ἐπέφερε σωτήρια ἀποτελέσματα.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΝΕΣΤΛΕ ΑΛΕΥΡΟΝ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^ΟΣ ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ καὶ Πύργῳ.

Πρακτορεῖα ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων.— Ἀγοραπωλησιαὶ χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν	1/2 0/0	ὀλιγώτερον.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθείᾳ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας ΦΟΙΝΙΞ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Δικηρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.